

บทนำ หวงความโสด

เพียงจุมพิตเดียวของเขา
แผดเผาทำลายทุกอย่างในชีวิตเธอ...

ภายในร้านอาหารแห่งหนึ่ง 'ปฎิภาณ จิรภาคินทร' ก้าวเข้าไปด้วยความรีบร้อนก่อนจะกวาดสายตามองหาสาวสวยที่นัดเขาเอาไว้อย่าง 'อรรธั้มา' เพราะเขามาสายไปเกือบครึ่งชั่วโมง แมื่ก่อนหน้านี้ชายหนุ่มจะส่งข้อความบอกเธอแล้วว่าจะมาช้า แต่เขาก็ยังไม่วายเป็นห้วงความรู้สึกเธออยู่ดี

เพราะอรรธั้มา...คือคนรักของเขาเอง

ฟูบ!

เมื่อเห็นเป้าหมายนั่งอยู่บนโซฟาของโต๊ะวีไอพี ปฎิภาณก็ก้าวเข้าไปหาก่อนชะลอฝีเท้าลงเพื่อย่องไปทางด้านหลังอย่างเงียบๆ แล้วโน้มตัวไปหอมแก้มนวลอย่างทีหญิงสาวไม่ทันตั้งตัว

"เอ๊ะ!"

อรรธั้มาตัวตวัดสายตาเฉียวคมมาจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างไม่

พอใจ เพราะตอนแรกเธอคิดว่ามีผู้ชายมาฉวยโอกาสลวนลามจึงตั้งใจว่าจะ
ด่าให้เจ็บแสบและเอาเรื่องให้ถึงที่สุด

แต่เมื่อเห็นว่าเป็นคนรักก็ทำหน้าที่ตั้งใส่ก่อนจะรีบหันหน้าหนี

งอนจริง ๆ ด้วย...

"ผมขอโทษที่มาช้า"

ปฏิภาณอธิบายอย่างใจเย็นก่อนจะเดินไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันแล้ว
โอบไหล่บอบบางอย่างเอาใจ...คนรักของเขาเป็นคนสวย เธอมีใบหน้าที่
ขงดงาม ดวงตาเฉียวคมเข้กชี้ จมูกโด่ง ริมฝีปากได้รูปสวย องค์ประกอบบน
ใบหน้าหมดจดลงตัว อีกทั้งยังเป็นคนรูปร่างดีไม่แพ้นางแบบ

เมื่อบวกกับมาดสง่างามแล้วจึงไม่แปลกที่จะมีนิตยสารมาขอให้อรัรมภา
ไปเป็นนางแบบและยังขอสัมภาษณ์เธอมากมาย เพราะเธอก็ถือเป็นคนดัง
ในแวดวงสังคมคนหนึ่ง

"นัดกับผมนี้ทำหน้าที่ใส่ทุกที"

ปฏิภาณกระเซ้าเมื่อคนรักยังอารมณ์ไม่ดีและทำหน้าที่ตั้งไม่เลิก

"ทำไมไปออกงานคนเดียวถึงได้ยิ้มมีความสุขนัก เบื่อผมแล้ว
หรือครับ ฮี?"

"นี่คุณพูดเรื่องอะไร"

"ผมเห็นข่าวงานเลี้ยงเมื่อสามวันก่อน..."

ชายหนุ่มพูดถึงข่าวซุบซิบที่เห็นผ่านหูผ่านตามาเมื่อไม่นาน อันที่จริง
เขาก็ไม่ได้สนใจหรือใส่ใจข่าวพวกนี้นักหรอก แต่พอดีพนักงานที่บริษัทเห็น
เขาก็เลยมาถามเขาว่าเรื่องจริงเป็นยังไง

ปฏิภาณถึงได้รู้ว่ามีคนถ่ายรูปอรัรมภาตอนที่เธอไปงานเลี้ยงกับบิดา
แล้วพบกับไฮโซหนุ่มที่กำลังเนื้อหอมอย่าง 'นพนนท์' เข้า แล้วนักข่าว
ก็เขียนแฉว่าทำทางทั้งคู่ดูสนิทสนมกันเป็นพิเศษ หากเธอไม่ได้คบอยู่กับเขา
คนคงเข้าใจผิดว่าทั้งสองคนกำลังศึกษาดูใจกันเพราะดูเหมาะสมกันมาก

นพนันท์เป็นหนุ่มหล่อ ดิกรีนักเรียนนอก เพราะไปร่ำเรียนปริญญาโท ถึงประเทศอังกฤษและกลับมาบริหารร้านเครื่องเพชรชื่อดังแทนมารดาได้ สามปีแล้ว นอกจากนี้ยังเพิ่งเลิกกับต๋อองเตอร์สาวซึ่งเป็นอาจารย์สอนใน มหาวิทยาลัยมาได้ไม่นาน ใครต่อใครจึงจับตามองเขาเป็นพิเศษ

ปฏิภาณไม่ใช่คนคิดมากโดยเฉพาะกับข่าวซุบซิบ แต่ก่อนหน้าก็มีคนแม้ทว่าเห็นอรรีมาไปดินเนอร์กับนพนันท์ พอเห็นข่าวออกงานและมีภาพร่วมเฟรมกัน เขาก็อดกระเซ้าเธอเล่นไม่ได้

เขารู้...คนอย่างอรรีมารักศักดิ์ศรีมากพอ เธอไม่มีทางคบซ้อนหรือก

"อย่าบอกนะคะว่าคุณเชื่อข่าวซุบซิบด้วย ไร้สาระจะตาย" หมิงสาว ทำหน้าแข็งแล้วจ้องเขาตาเขม็ง "นักข่าวนี้ก็น่าฟ่องซะให้เข็ด เขียนข่าวแบบนี้ ภาเสียหยาแยะ ขนาดคุณยังพูดแบบนี้เลย"

"เพราะผมไม่เชื่อใจ ผมถึงไม่เคยถามภา"

ปฏิภาณลูบไหล่คนรักเพื่อให้เธอใจเย็นและหายหงุดหงิดสักที ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในร้าน เขายังไม่เห็นเธอยิ้มเลย ไม่ได้เจอเธอมาตั้งหลายวัน เขาก็อยากมีความสุขกับเธอมากกว่ามานั่งทะเลาะกัน

"แล้วพูดทำไมละคะ หรือว่าตอนนี้ไม่เชื่อใจภาแล้ว"

"เปล่า" ชายหนุ่มยิ้มช้าเพื่อไม่ให้เธอเครียดเกินไป "เมื่อไหร่ผมแค่พูดเล่น อย่าโกรธเลยนะครับ ผมขอโทษจริงๆ ที่มาช้า แต่งานมันยังไม่เสร็จ ผมทำงานออกมาไม่ได้ คุณก็น่าจะรู้นี่ครับ"

ชายหนุ่มอธิบายอย่างใจเย็นเพราะรู้ว่าผิดและเขาไม่อยากจะปัญหา กับเธอ

"คุณก็เป็นแบบนี้ทุกที ดีแต่พูดขอโทษแล้วบอกให้ภาเข้าใจ แต่คุณก็ไม่เคยคิดจะปรับตัว นี่เราคบกันมาสองปีแล้วนะคะ คุณไม่สนใจภาเลย คุณรักภาจริงๆ หรือเปล่าเนี่ย"

อรรีมาไม่ฟังชายหนุ่มอธิบาย ยิ่งได้ฟังคำแก้ตัว เธอก็ยิ่งหงุดหงิด

ราวกับว่าได้ยินมาจนรำคาญ

"ผมสนใจคุณมากที่สุดแล้วภา...คุณน่าจะรู้จักผมดี"

ปฏิภาณบอกอย่างจริงจัง เขาเป็นเจ้าของบริษัทโฆษณาควบตำแหน่งผู้กำกับ เวลาออกกองถ่ายเขาก็ต้องทำงานให้เสร็จสิ้นตามแพลนที่วางเอาไว้ และจนกว่าลูกค้าจะพอใจ เพราะวงการโฆษณามีการลงทุนสูง เม็ดเงินไหลเวียนเป็นหลักสิบล้านแลกกับโฆษณาที่มีความยาวเพียงครึ่งนาทีกี่มี

ทุกอย่างมันถูกเข้ตไว้อย่างเข้มงวด ค่าเช่าสตูดิโอแต่ละวันไม่ใช่ถูกๆ ไหนจะคิวดาราที่มีให้อย่างจำกัด นี่ยังไม่รวมปากท้องของทีมงานฝ่ายต่างๆ อีกไม่ต่ำกว่ายี่สิบชีวิตอีกต่างหาก

ฉะนั้น...เขาไม่สามารถทิ้งงานมาหาเธอได้อยู่แล้ว

ที่ผ่านมามีปฏิภาณคบกับผู้หญิงคนไหนก็ไม่เคยให้เวลาพวกเขาเบียดเบียนงาน เขาไม่เคยอ่อนข้อให้ใครขนาดนี้ด้วย แต่อรรัมภาเป็นคนที่เขาคิดจะจริงจังด้วยมากที่สุด หลายครั้งเขาก็ยอมซีกแซ็กเวลางานมาหาเธอ เพราะตอนนี้เขาก็อายุใกล้จะสามสิบปีแล้ว อีกทั้งพี่ชายทั้งสองคนก็แต่งงานแต่งงานกันไปหมด ทั้งพ่อ แม่ และคุณย่าจึงหันมากดดันเขาบ้างว่าเมื่อไหร่จะเป็นฝั่งเป็นฝาเหมือนพี่ชายสักที

อรรัมภาเพียงพร้อมทั้งฐานะ การศึกษา รูปร่างหน้าตา และฐานะทางสังคม...เธอมาจากตระกูลผู้ดีเก่าที่ร่ำรวย เป็นเจ้าของที่ดินในย่านธุรกิจจนไม่ต้องทำงานทำการก็สามารถเก็บค่าเช่าที่ดินได้แบบสบายๆ

ถึงกระนั้นเธอก็ยังรับงานเป็นที่ปรึกษาให้กับห้องเสื้อและนิตยสารชื่อดังหัวหนึ่งเพื่อไม่ให้คนนอกมองว่าเธอว่างงาน แต่...ในความเป็นจริงนั้นเธอก็ไม่ได้ทำงานเป็นชิ้นเป็นอันสักเท่าไรหรอก

ใครต่อใครต่างพูดว่าทั้งคู่เหมาะสมกันราวกับ 'กิ้งทองใบหยก' และผู้ใหญ่ของปฏิภาณก็เห็นดีเห็นงามด้วย เพราะพวกท่านถือคติว่าลูกหลานรักใคร พวกท่านก็จะรักด้วย

แต่ลึกๆ ลงไปในใจ...ปฏิภานรู้สึว่าเขายังไม่มีความปรารถนาต่อ
อรรีภภาอย่างลึกซึ้งจนถึงขั้นอยากแต่งงานหรือชีวิตนี้ขาดเธอไม่ได้ มัน
เหมือนกับว่าเขารักเธอเพราะความเหมาะสมเท่านั้น

"เพราะภารู้จักคุณดีนะสิคะ ภาถึงได้โกรธ"

หญิงสาวจ้องเขาอย่างจริงจังและไม่มีแวลล้อเล่นแม้แต่น้อย

"นี่เราคบกันมาสองปีแล้วนะคะพี่คะ แต่คุณก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงอะไร"
เธอย้ำจุดบกพร่องของเขาอีกรอบ "คุณบ้่างานเหมือนเดิม สำหรับคุณ...
ครอบครัวและงานยังมาก่อนภาเสมอ"

"แต่วันนี้ผมก็รับนัดภาทั้งๆ ที่มันเป็นวันครอบครัวของผมนะ"

ชายหนุ่มแย้งเสียงแข็ง... 'วันครอบครัว' ที่ปฏิภานพูดถึงคือวันศุกร์
ของทุกสัปดาห์ที่สมาชิกในครอบครัวเขาจะมาทานอาหารเย็นร่วมกันอย่าง
พร้อมหน้าพร้อมตา

ทว่า...วันนี้อรรีภภาโทรนัดเขาออกมาเจอกัน ชายหนุ่มเห็นว่าไม่ได้
เจอเธอมาเกือบสองสัปดาห์แล้ว อีกทั้งยังเคยปฏิเสธนัดเธอไปครั้งหนึ่งแล้ว
ด้วย เขาจึงรีบนัดเธอในวันนี้ แต่ตั้งใจว่าจะรีบกลับไปให้ถึงคฤหาสน์จักรภคินทร์
ไม่เกินสามทุ่มครึ่ง...อย่างน้อยๆ กลับไปทันตอนที่ทุกคนคุยกันหลังอาหาร
ก็ยังดี เพราะปกติในวันครอบครัว...พี่ชายเขาแต่ละคนจะคุยกันเพลินแทบ
ลืมเวลาอยู่แล้ว

"แต่คุณก็จะรีบกลับไปอยู่กับครอบครัวของคุณอยู่แล้ว" อรรีภภาพูด
อย่างรู้ทัน

"ผมก็เคยชวนภาไปทานข้าวกับครอบครัวผมแล้วนี่นา"

"ถ้านานๆ ไปทีก็คงได้อยู่หรือคะ แต่ถ้าไปทุกอาทิตย์ภาคงไม่ไหว
ครอบครัวคุณเป็นครอบครัวใหญ่ คนเยอะแยะเต็มไปหมด ภาเป็นลูกคนเดียว
เวลาเจอคนเยอะๆ แล้วภาอึดอัด"

ชายหนุ่มได้ฟังแล้วรู้สึกไม่พอใจอยู่ลึกๆ ที่อรรีภภาพูดเหมือนไม่ชอบ

ครอบครัวเขาและไม่คิดจะปรับตัวเข้าหา แต่ปฏิภานก็พยายามทำความเข้าใจว่าครอบครัวเธออยู่กันมาแบบครอบครัวเดี่ยว เธอเป็นลูกสาวคนเดียว และเธอกองยังปรับตัวไม่ได้จริงๆ

"แล้วการที่ผมให้เวลากับครอบครัวมันไม่ดีตรงไหนล่ะภา"

ปฏิภานพูดกั้วหัวเราะ แต่เขาชักจะเริ่มไม่เข้าใจแล้ว

"คุณอยากให้ผมทิ้งครอบครัวมาอยู่แต่กับคุณ คุณอยากให้ผมทิ้งงานและทำตัวเป็นคนไร้ความรับผิดชอบแล้วเอาแต่อยู่กับแฟนหรือ คุณชอบผู้ชายอย่างนั้นหรือไง!"

ปฏิภานคิดว่าความรักแบบ 'โลกนี้มีเพียงสองเรา' ไม่สนใจทำงานและไม่ต้องแะแสรครอบครัวมันเป็นความรักแบบ 'เด็กน้อย' เกินไป ความจริงแล้วทั้งสองควรจะปรับตัวเข้าหากันเพราะมันไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยให้เวลาเธอเลย และเขาคิดว่าทั้งความรัก ครอบครัว และงานมันสามารถเดินไปพร้อมๆ กัน มันไม่ใช่ว่าเขาต้องทิ้งอย่างใดอย่างหนึ่งเสียหน่อย!

ปฏิภานก็อยากให้อรรธมาเข้าใจเขา รับฟังเขา สนับสนุนเขา และให้กำลังใจเขาในการทำงานบ้าง... ไม่ใช่พอเขาพูดเรื่องงานหรือบอกว่าติดงานที่ไรก็เอาแต่ทำหน้าที่

"ภาก็ไม่ได้ออกให้คุณทำงานหรือทิ้งครอบครัวมาอยู่กับภา แต่คุณไม่ต้องไปคุมงานทุกวันหรือไปดูแลตลอดเวลาก็ได้นี่คะ คุณเป็นเจ้าของบริษัท คุณจ้างคนมาทำหน้าที่"

"เราเคยพูดเรื่องนี้กันแล้วนะ"

ปฏิภานบอกด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ สีหน้าดูจริงจังจ้งราวกับจะบอกว่าอย่าก้าวก่ายเรื่องงานของเขาจนเกินไป...บริษัทของเขามีชื่อเสียง มีงานไม่ขาดและทำรายได้ให้อย่างน่าพอใจก็จริง แต่ตอนนี้ก็ยังเป็นเพียงบริษัทขนาดกลางๆ ที่อยู่กันแบบครอบครัว ไม่ใช่บริษัทใหญ่อะไร และเขาสร้างมันมาด้วยตัวเอง

แรกเริ่มมันเป็นเพียงบริษัทเล็กๆ ด้วยซ้ำ เขามีพนักงานเพียงไม่กี่คน ตัวเขาเองก็ทำหลายหน้าที่ และหน้าที่สำคัญคือผู้กำกับซึ่งเป็นงานที่เขารัก และสร้างชื่อเสียงให้กับเขาจนบริษัทขยับขยายมาเรื่อยๆ

จริงอยู่ว่าครอบครัววจิรภาคินทร์ร่ำรวยจนปฏิภาณไม่ต้องทำงานก็อยู่อย่างสุขสบาย แต่เขาก็ยังอยากทำงานเพราะงานทำให้เขารู้จักคุณค่าของชีวิต พ่อกับแม่และคุณย่าของเขาก็ยังเห็นดีเห็นงามที่เขาพยายามสร้างบริษัทด้วยตนเองโดยเริ่มจากการนับหนึ่งแล้วค่อยๆ เติบโตอย่างมั่นคง

ปฏิภาณอาจมี 'ชื่อเสียง' เรื่องผู้หญิง การเรียนที่อาจไม่ดีเท่าพี่ชาย แต่เรื่องงานเป็นเรื่องที่ใครก็ตามก็ทำได้จนทุกคนในครอบครัวเขาภาคภูมิใจ พ่อกับแม่และคุณย่าที่รักยังไม่เคยห้ามไม่ให้เขาทำงาน ตัวเขาเองก็ไม่เคยห้ามหากอรรัมภาจะทำงาน ฉะนั้นเขาคิดว่าเธอไม่ควรก้าวก่าเขาในเรื่องนี้

อันที่จริงอรรัมภาก็ควรจะภูมิใจในตัวเขาด้วยซ้ำ

แต่...เธอลืมบอกให้เขาเลิกทำอย่างนั้นหรือ

"ภาแค่อยากให้คุณใส่ใจภาและคิดถึงเรื่องอนาคตของเราบ้าง"

อรรัมภามีน้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทีของชายหนุ่ม เขาจึงยกแก้วน้ำเปล่าที่พนักงานเพิ่งนำมาเสิร์ฟขึ้นดื่มเหมือนยังไม่อยากคุยกับเธอ...หญิงสาวถอนหายใจ แต่เธอยังไม่หยุดพูด

"คุณพ่อถามภาหลายครั้งแล้วนะคะว่าเมื่อไหร่คุณจะไปคุยเรื่องแต่งงาน"

"ภาล้อเล่นอีกแล้วหรือ"

ปฏิภาณแกล้งถามที่เล่นที่จริงเหมือนอารมณ์ดีเพราะเขาไม่อยากจะทะเลาะกับคนรัก แม้จะจำได้ว่าเธอเคยพูดเรื่องนี้หลายครั้งและเขารู้ว่าเธอจริงจัง

"อาทิศย์หน้าผมก็จะอายุสามสิบเองนะ ภาเองก็เพิ่งจะยี่สิบแปดเท่านั้นเอง ผมว่าเราไม่เห็นต้องรีบแต่งงานเลย คบกันอย่างนี้ไปก่อนก็ได้อยู่แล้ว"

ไว้ให้พร้อมค่อยแต่งงานกัน"

"ผู้หญิงอายุยี่สิบแปดก็ไม่น้อยแล้วนะคะ เพื่อนในกลุ่มมาก็แต่งงานกันไปทุกคนแล้ว แถมพวกนั้นเอาแต่ถามว่าเมื่อไหร่ภาจะแต่งงานกับคุณสักที ขนาดยายพี่ค์ที่มีแฟนที่หลังภาก็ยังแต่งงานไปแล้วเลย"

อรรัมภาอธิบายเหตุผลและยกตัวอย่างเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มมาพูดให้เขาฟัง หญิงสาวอยากแต่งงานและมีครอบครัวเพราะเบื่อกว่าเพื่อนในกลุ่มเอาแต่ท้อถอมเธอ แถมยังคุยโอ้อวดว่าสามีเอาอกเอาใจอย่างดีแค่ไหน บางคนยังพูดด้วยว่าปฏิภานอาจไม่ได้คบเธอจริงจังเพราะเขาเคยเจ้าชู้มาก่อน

ฉะนั้น...หากเธอได้แต่งงานกับเขาก็จะเป็นการตบหน้าพวกนั้นอย่างเจ็บแสบที่สุด

ที่สำคัญคืออรรัมภาไม่ยอมแต่งงานตอนแก่ ปฏิภานกับเธอมีพร้อมทุกอย่าง เงินทองก็เหลือกินเหลือใช้ และผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายต่างก็เห็นดีเห็นงามด้วย...เขายังจะต้องรออะไรอีก

"ช่างเขาสี เราแต่งงานที่เราพร้อมแล้วไม่ดีกว่าหรือ"

"ภาพร้อมนานแล้วค่ะ คุณนั้นแหละ...เมื่อไหร่จะพร้อม"

อรรัมภายายามอย่างยิ่งที่จะไม่ถอนหายใจอย่างเบื่อกว่า

"พี่คะ เรามีทุกอย่างแล้วนะ งานคุณก็ประสบความสำเร็จ เงินทองก็มากมายเหลือเฟือ แล้วเราก็คบกันมาสองปีแล้ว คุณยังจะรออะไร หรือว่าคุณไม่ได้รักภา"

"มันไม่ใช่แบบนี้ นะภา"

"แล้วมันแบบนี้ไหนล่ะ ภาเบื่อกว่ารอคุณเต็มทนแล้วนะ!"

อรรัมภาจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาราวกับจะยื่นคำขาดว่าหากปฏิภานยังไม่คิดเรื่องแต่งงานอย่างจริงจัง เธอก็จะไม่คุยกับเขาอีกแล้ว ชายหนุ่มถึงกับงุนงงว่าวันนี้พายุเข้าหรืออย่างไร ทำไมอรรัมภาถึงทุกเรื่องเข้าตรามาจนคนที่เพิ่งเคยได้ยินเรื่องงานมาอย่างเขาต้องเคยคิดจัดเป็นสองเท่า

"คุยกันดีๆ ก็ได้ ภาใจเย็นๆ ก่อนได้มัย"

"ภาพูดจริงๆ นะคะ พิคเก็บเรื่องแต่งงานไปคิดได้แล้ว อย่ามัวแต่ทำเป็นล้อเล่นอย่างนี้"

หญิงสาวลุกขึ้นก่อนจะคว้ากระเป๋าแบรนด์เนมราคาแพงขึ้นมาเหมือนจะกลับแล้ว ปฏิภาณถึงกับขมวดคิ้วด้วยความงุนงง แต่เธอก็ไม่เปลี่ยนใจ ซ้ำยังจ้องหน้าเขาอย่างจริงจังเพื่อย้ำคำพูด

"แล้วคุณก็ไม่ต้องตามมาง้อภานะคะ คุณพร้อมจะคุยเรื่องแต่งงานเมื่อไหร่ค่อยมาคุยกัน"

"ภา!"

ปฏิภาณพยายามจุดรั้งคนรักเอาไว้ แต่เธอกลับสลัดมือเขาทิ้งแล้วเดินออกไป ชายหนุ่มสบถอย่างห้วนเสียงอยู่เพียงลำพังก่อนจะถอนหายใจ เขารู้สึกว่ายิ่งคบกันนานเท่าไร เขากับคนรักก็ยิ่งมีแต่ทะเลาะกัน แล้วแบบนี้เขาจะมั่นใจได้ยังไงว่าหากแต่งงานกันไปแล้วชีวิตคู่จะราบรื่น

บ้าเอ๊ย... พูดเรื่องแต่งงานที่ไรทะเลาะกันทุกที!

บทที่ 1 บ้านจิรภาคินทร์

ป่านนี้สู่มหัวนินทาเราแล้วแน่ๆ

ปฏิภาณเลี้ยวรถเข้าสู่อาณาจักรของคฤหาสน์จิรภาคินทร์ซึ่งเป็นบ้าน
ของเขาแน่นอน เพราะหลังจากทะเลาะกับอรรีมา เขาก็ไม่มีอารมณ์จะไป
ปาร์ตี้ที่ไหนจึงตัดสินใจกลับบ้านแทบจะทันที

วันนี้...เป็นวันที่สมาชิกในครอบครัวเขาจะมารวมตัวกันที่นี่

ทายาททั้งห้าของตระกูลจิรภาคินทร์นั้นได้รับการขนานนามว่าเป็น
'เสือ' ในธุรกิจห้าสาขา นอกจากนี้พวกเขายังได้ขึ้นชื่อว่าเป็นนักธุรกิจหนุ่ม
รุ่นใหม่ไฟแรงที่น่าจับตามองที่สุดด้วย

ที่น่าสนใจกว่านั้นคือพวกเขาห้าคนยังเป็นพี่น้องกันอีกต่างหาก!

ปัจจุบันปฏิภาณเป็นเจ้าของบริษัทโฆษณาและผู้กำกับโฆษณาที่มี
'ชื่อเสียง' ในด้านการทำงานไม่แพ้ 'ชื่อเสียง' ในเรื่องความเจ้าชู้และเพลย์บอย
ใครๆ ก็รู้กันว่าเขาเปลี่ยนนางแบบดวงเสมอ แถมยังมีพริตตี้หรือนางแบบ
โนเนมที่ผ่านเข้ามาไม่ขาด แต่มันก็ช่วยไม่ได้...ในเมื่อเขามีพร้อมทั้งความ
สามารถ รูปร่าง และหน้าตาหล่อเหลาไม่แพ้ใคร มีหน้าซ้ำเขายังมีพื้นฐาน
ครอบครัวดีมาก

เป็นธรรมดาที่จะมีผู้หญิงเข้ามาไม่เว้นแต่จะวันจนทำให้เขาได้รับฉายา 'คาสโนว่า' แต่ระยะหลังๆ เขาก็ 'ลต ละ เลิก' เรื่องความเจ้าชู้ลงมามากแล้ว เพราะคบกับบอรรัมมาอย่างจริงจัง

นอกจากปฏิภาณแล้วเสียคนอื่น ๆ ก็ได้แก่...

'เพลิงพล'* หรือ 'เพลิง' อายุสามสิบสี่ปี เขาบริหารธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดของครอบครัวจิรภาคินทร์ นั่นคือโรงแรมและอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดที่มีสาขากระจายอยู่ทั่วประเทศและมีศูนย์กลางบริหารอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งจัดว่าเป็นงานหนักมาก แต่ชายหนุ่มได้รับการเทรณงานจากผู้เป็นบิดามาตั้งแต่มัธยมเริ่มเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว เพลิงพลจึงสามารถขึ้นแท่นผู้บริหารได้ดีจนใครๆ ต่างออกปากชื่นชม

แน่นอนว่าด้วยทั้งความสามารถ รูปร่าง และหน้าตาจึงทำให้ชายหนุ่มเป็นอีกหนึ่งคนที่ใครๆ ก็ให้ความสนใจ ไม่เพียงเท่านั้น...ใครเขาอ่อนๆ บนใบหน้าหล่อเหลา บวกกับมาดนักธุรกิจหนุ่มหล่อที่ติดจะนิ่งและเหยียดโหด จนเหมือนพวกมาเฟียยิ่งทำให้เขาดูมีเสน่ห์มากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

ใครต่อใครจึงให้นายา 'มาเฟียทางธุรกิจ' แก่เขา

เพลิงพลได้แต่งงานกับ 'การะบุหนึ่ง' หญิงสาวที่เคยมือดีตัวร่วมกันเมื่อหลายปีก่อนและมีทายาทตัวน้อยวัยสามขวบอย่าง 'ดาหลัน' จนเรียกได้ว่าเป็นการดับฝันของผู้หญิงหลายคน

'ปวิรัฐ**' หรือ 'พริ้ม' อายุสามสิบสามปี เป็นเจ้าของบริษัทรับออกแบบและตกแต่งภายในที่กำลังมีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก...เขาเป็นคนที่มึรูปร่างสมบุรณ์แบบราวกับรูปปั้นกรีก และด้วยความที่เป็นคนสุภาพ พุดน้อย และดูสุ่มนุ่มลึก ชายหนุ่มจึงเป็นเหมือน 'คุณชาย' ในฝันของผู้หญิงก๊วไ้

ทว่าปวิรัฐเองก็แต่งงานกับ 'คณานางค์' จนไม่ต่างอะไรกับการดับฝัน

* ติดตามเรื่องราวความรักของ 'เพลิงพล จิรภาคินทร์' ได้ในเรื่อง 'เพลิงรักรานบุปผา'

** ติดตามเรื่องราวความรักของ 'ปวิรัฐ จิรภาคินทร์' ได้ในเรื่อง 'พันธกานต์บุษบา'

ของสาว ๆ เช่นกัน

'ปฏิพรธรรณ'* หรือ 'พธรรณ' คนรักของอดีตดาราสาวชื่อดังอย่าง 'ขวัญชีวา' เป็นหนุ่มหล่ออายุสามสิบสองปีที่มีภาพลักษณ์ดีกว่าใคร เขาดูเอาใจใส่คนรอบข้าง ถนอมน้ำใจผู้อื่น อาจพูดน้อยจนดูเข้าถึงยาก แต่ความจริงแล้วเขาเพียงแต่มีโลกส่วนตัวสูง ซ่อนความร้ายกาจไว้แบบเนียน ชอบคิดและชอบทำมากกว่าพูดเท่านั้นเอง ด้วยความเพียบพร้อมเช่นนี้เขาจึงเป็นเสมือน 'เทพบุตร' ของสาว ๆ เลยกี่ว่าได้

ส่วนใหญ่ปฏิพรธรรณจะอยู่ใน 'ไร่ระเบียงรัก' ณ จังหวัดนครราชสีมา และกลับมาค้างที่บ้านในกรุงเทพฯ แล้ววันเสาร์ก็บวันอาทิตย์...ปัจจุบันไร่ระเบียงรักมีพื้นที่มากกว่าพันไร่ ถูกปรับให้เป็นทั้งสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัด เป็นรีสอร์ต และยังเป็นผู้ส่งออกผลผลิตรายใหญ่แห่งหนึ่ง

แน่นอนว่าผู้บริหารก็คือปฏิพรธรรณนั่นเอง

ส่วน 'พิชญะ**' หรือ 'พิชญ์' หนุ่มเซอร์นิดๆ โหดหน่อยๆ เป็นน้องชายคนรองสุดท้าย อายุสามสิบเอ็ดปี...เจ้าของบริษัทเครื่องดื่มที่กำลังมีชื่อเสียงและกินพื้นที่ส่วนแบ่งการตลาดไปเกินครึ่ง โดยเฉพาะเครื่องดื่มประเภทไวน์ที่ผลิตในประเทศไทย รวมทั้งเครื่องดื่มจากองุ่น ตอนนี้อยู่ไม่มีบริษัทใดมีชื่อเสียงเทียบกับบริษัทเขาได้ นอกจากนี้เขายังไม่เคยปราณีกับคนที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์หรืออยู่ฝ่ายตรงข้ามเขา

จนหลายคนคิดว่าเขานั้นเป็นเหมือน 'ซาตาน' ไม่มีผิด

นอกจากนี้องุ่นซึ่งถูกส่งเข้าโรงบ่มไวน์ของพิชญะก็ยังเป็นผลผลิตจากไร่ระเบียงรักด้วย เขากับปฏิพรธรรณจึงสนิทสนมและต้องทำธุรกิจใกล้ชิดกันมากกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ

อย่างไรก็ตามไวน์เมกเกอร์หนุ่มในดวงใจของสาว ๆ คนนี้ก็ไต่ดับฝัน

* ติดตามเรื่องราวความรักของ 'ปฏิพรธรรณ จิระกิตินทร์' ได้ในเรื่อง 'ร้อยเล่ห์มายามาลัย'

** ติดตามเรื่องราวความรักของ 'พิชญะ จิระกิตินทร์' ได้ในเรื่อง 'บุหงา ณ ราตรี'

ของสาว ๆ ตามพี่ชายทั้งหลายไปติด ๆ เพราะเมื่อไม่นานมานี้เขาเพิ่งตัดสินใจ
สละโสดแล้วปักหลักอยู่ที่ไร่ระเบียงรัก เนื่องจากถูกนักวาดรูปสาวสุดเปรี้ยว
อย่าง 'ปลายเทียน' ปล้นหัวใจไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เพราะได้สติอีกทีก็หลงรัก
เธออย่างหัวปักหัวปำเสียแล้ว

และตอนนี้บรรดาพี่น้องคนอื่น ๆ ก็กำลังออกอาการ 'เหม็นความรัก'
อย่างที่พูดด้วย แน่ละ! ในเมื่อพิษฉุนะชยัน 'อวดเมีย' กับพี่ ๆ น้อง ๆ ทุกครั้ง
ที่มีโอกาสเลย

พวกเขาทั้งห้าคนไม่เคยมีปัญหาในเรื่องการแบ่งผลประโยชน์ใดๆ
แต่แต่ละคนต่างไว้เนื้อเชื่อใจเพราะถูก 'ประวันวิทย์' ผู้เป็นบิดา 'พัชรินทร์'
ผู้เป็นมารดา รวมทั้ง 'กัลยา' ผู้เป็นย่า...อบรมสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กว่าให้รัก
และสามัคคีกัน พวกเขาภูมิใจในครอบครัวเป็นอย่างมาก และใครต่อใคร
ต่างพูดกันว่าพวกเขามีกำแพงความรักอันแน่นหนาจน 'ศัตรูทางธุรกิจ'
ไม่อาจรุกเข้ามาระรานหรือต่อกรได้เลย

ที่สำคัญพวกเขายังมีธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อกระชับความสัมพันธ์ใน
ครอบครัว นั่นคือสมาชิกในบ้านจรรยาภคินทร์จะต้องมาทานอาหารร่วมกัน
อย่างพร้อมหน้าพร้อมตาในทุกเย็นวันศุกร์ด้วย

แม้ว่าลูกชายทั้งห้าคนของบ้านนี้จะทำงานกันตัวเป็นเกลียวและหา
เวลาว่างตรงกันแทบไม่ได้ แต่ในทุกวันศุกร์จะถือเป็นวันแห่ง 'ครอบครัว'
ดังนั้น...ไม่ว่าอย่างไรพวกเขาก็ต้องมา

ไม่อย่างนั้นคนที่ขาดหายไปคงถูกพี่น้องคนอื่น ๆ ร่วมใจกัน 'เผา' บน
โต๊ะอาหารให้ผู้เป็นบิดา มารดา และคุณย่าอันเป็นที่รักฟังจนถึงขั้นจาม
ไม่หยุดเป็นแน่ และอีกอย่างพวกเขาทั้งห้าคนก็ไม่อยากให้พวกท่านทั้งสามคน
รู้สึกว่าการลู กหลาน ๆ ไม่ให้ความสนใจหรือให้ความสำคัญกับงานจลิม
ครอบครัว

สายตาคนภายนอกจะมองตระกูลซึ่งยึดพื้นที่ส่วนแบ่งการตลาดใน

ธุรกิจต่างๆ อย่างตระกูลจิรภาคินทรอย่างไรรู้ว่าพวกเขาไม่สนใจ พวกเขาสนใจแค่ครอบครัวของพวกเขาเป็นครอบครัวที่อบอุ่นเสมอ

ทั้งประธานวิทย์ พัชรินทร์ และกัลยาเองต่างก็ภาคภูมิใจในตัวพวกเขามาก แม้ว่าบางคนอาจจะเกรง เพลย์บอย หรือมีข้อเสียไปบ้าง แต่พวกเขาก็รักครอบครัวและตั้งใจทำงานจนกิจการโรงแรมที่ท่านสร้างมากับมือยังคงยืนหยัดได้อย่างมั่นคง แถมยังนำเงินจากธุรกิจหลักของครอบครัวไปดำเนินกิจการในธุรกิจด้านอื่นๆ จนประสบความสำเร็จได้อย่างงดงามอีกด้วย

วันครอบครัวทั้งทีก็ขอใช้สิทธิ์น้องเล็กงอแงกับพี่ชายหน่อยเถอะ

ปฏิภาณคิดว่าบางทีการได้กลับบ้านมาเจอพี่ๆ อาจทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นบ้างก็ได้

"นั่นไง! ไล่ตัวดีมันเดินหน้างอมาโน่นแล้ว"

เพลิงพลทักเมื่อหันมาเจอปฏิภาณกำลังเดินเข้ามาในห้องอาหาร ประโยคนั้นทำให้ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียวและต่างแปลกใจที่เห็นใบหน้าหล่อเหลาบึ้งตึง ชายหนุ่มจึงเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เวลาอยู่กับครอบครัวเขาจะทำตัวเป็นเด็กกลองอีก็ยี่สิบเปอร์เซ็นต์

ถึงพี่ชายปากหมาทั้งหลายจะกัดเจ็บไปบ้าง แต่ก็ยังให้เขาได้ใช้สิทธิ์ความเป็นน้องเล็กเสมอ

"ไปมีเรื่องอะไรกับใครมาหรือเปล่า ทำไมหน้างอขนาดนี้ ฮี?" กัลยาถามหลานชายคนเล็กด้วยความรักและเอ็นดูก่อนจะพยักหน้าบอกให้แม่บ้านตักข้าวให้ปฏิภาณไปด้วย "ตอนแรกยานึกว่าเราจะกลับมาไม่ทันทานข้าวด้วยกันแล้วนะ พี่ๆ เขาเริ่มตั้งวงนินทาเราแล้ว"

"ว่าและ! ผมจามตั้งแต่ซัปดาห์กลับมา ใครเริ่มก่อน พุด!"

ชายหนุ่มหันไปจ้องหน้าพี่ชายทีละคน พอหนุ่มๆ เริ่มเล็กลักหนีความผิด ทุกคนบนโต๊ะอาหารก็หัวเราะครื้นเครง ไม่เว้นแม้แต่ลูกสะใภ้ทั้งสี่และหลานตัวน้อยอย่าง 'ดาหลัน' กับ 'คณานับ' ที่มองเขาตาใสแป้ว

แม้คณานับจะเป็นลูกติดของคณานางค์ แต่สมาชิกทุกคนในบ้าน
จิรภาคินทร์

ก็รักและเอ็นดูเด็กชายไม่ต่างจากหลานแท้ๆ เลยแม้แต่น้อย

"จะใครล่ะ ถ้าไม่ใช่พี่ชายใหญ่สุดที่รักของแก" พิชญะบ่ยความผิดไปให้
เพลิงพลทันที่

"ไม่ต้องเลยๆ แกนั่นแหละชวนแม่ทำก่อนใคร" เพลิงพลจ้องหน้าน้องชาย
คนรองสุดท้อง

"หยุดเถียงกันเป็นเด็กๆ เลยนะ ไม่อายนางานบ้างหรือไง ฮี?"

พัชรินทร์ปรามลูกชายทั้งห้าคนที่กำลังตั้งวงกัดกันราวกับเด็กประถม
ต่อให้อายุจะขึ้นเลขสามกันทุกคนแล้ว ทว่าไบหน้าท่านกลับเปื้อนรอยยิ้ม
เพราะรู้ว่าถึงจะกัดกันแต่ลูกๆ ก็รักกันดี

"แล้วสรุปว่าจะบอกพวกเราได้หรือยังว่าพีคไปมีเรื่องกับใครมาถึงได้
เดินหน้าบุดอย่างนี้" ท่านพูดต่อ

"ถ้าให้ผมเดา...ผมว่าทะเลาะกับแฟนมาแน่ๆ" ปฏิรัฐวิเคราะห์ห้อย่าง
มีเหตุผล น้ำเสียงนุ่มหู และสีหน้าจริงจังเล็กน้อยทำให้เจ้าของเรื่องไม่กล้าด่า
เมื่อเขาเดาถูกต้อง

"เห็นด้วย" ปฏิพัทธธน์เห็นสีหน้าของปฏิภาณก็รีบออกความเห็น
ราวกับจะไล่ต้อนให้น้องชายจนมุมแล้วรีบเล่าเรื่องให้ทุกคนฟัง "เงียบแบบนี้
แสดงว่าซัวร์เลย"

"ทำไม่ช่วงหลังๆ ถึงได้ทะเลาะกันบ่อยนักล่ะตาพีค"

ประวัณวิทย์ถามอย่างเป็นห่วง ท่านรู้ว่าเมื่อก่อนปฏิภาณเปลี่ยนคู่ควง
บ่อยๆ แต่กับบรรธมภานันต์แตกต่างออกไป เพราะลูกชายท่านคิดจะจริงจัง
และลงหลักปักฐานด้วย

"หรือว่าจะเป็นเพราะชาวซุบซิบเกี่ยวกับหนูภาและไฮโซคนนั้น"

"นี่พ่อเห็นข่าวด้วยหรือครับ"

"พ่อเราชะหัวไวตาไวอย่างกับอะไร อย่าลืมนะว่าพ่อเราเป็นนักธุรกิจมือทอง มาก่อนจะไม่เช็กข่าวได้ยังไง" กัลยาว่า "ทะเลาะกันเรื่องข่าวจริงหรือ ตาพี่ค ก็คลุกคลีกับพวกตารามาเยอะ น่าจะรู้อันนี้ว่าบางทีนักข่าวก็เขียนข่าวใส่สีตีไข่ ไปอย่างนั้นเอง คนอย่างหนูภาไม่น่าจะทำตัวแบบนั้นหรอก"

"ไม่ใช่เรื่องข่าวหรอกครับคุณย่า แต่ข่าวซุบซิบผมไม่คิดอะไรอยู่แล้ว"

"แล้วมันเรื่องอะไรล่ะ ที่แรกก็คบกันดีๆ อยู่ไม่ใช่หรือ"

"ช่วงแรกมันก็ดีหมดแหละครับคุณย่า" พอนั่งฟังอยู่นานพิชญะก็แสดง ความคิดเห็นอย่างรู้นิสัยน้องชายตัวดี "แต่ช่วงหลังๆ สงสัยมันออกฉายเจ้าชู้อีก ภาเขาก็เลยโกรธเอา"

"ผมไม่ใช่พี่นะ จะได้เจ้าชู้ไม่เลิก!" ปฏิภาณตอกหน้าพี่ชายกลับไปบ้าง

"ฉันไม่เจ้าชู้แล้วโว้ย" พิชญะรีบออกตัวก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้กับ ภรรยาที่นั่งอยู่ข้างๆ อย่างประจบเอาใจ "ฉันรักเมียคนเดียว อย่ามาทำให้ ครอบครัวยุ่แตกแยกนะไอ้พี่ค"

"แล้วสรุปมันเรื่องอะไรล่ะ" ประวันวิทย์วกเข้าเรื่อง

"เรื่องเดิมๆ แหละครับ ทางอแงว่าผมไม่มีเวลาให้ แล้วก็พูดถึงเรื่อง แต่งงาน"

ปฏิภาณยอมเล่าความจริงให้ทุกคนฟังอย่างปรึกษาเพราะรู้ว่าไม่มีใคร เอาเรื่องไปนินทาให้คนนอกบ้านฟังแน่นอน ที่สำคัญถึงแม้บรรดาพี่ๆ จะพูดจา จิกกัดเขา แต่ก็ห่วงใยเขาเช่นกัน

"แต่งงาน!" ทุกคนพูดขึ้นพร้อมกันด้วยความแปลกใจ

"ครับ ภาอยากให้คุณเข้าไปคุยเรื่องแต่งงานกับคุณพ่อเธอ แต่ผมยังไม่พร้อม" ปฏิภาณเล่าต่อ "ผมรู้สึกว่ามันเร็วเกินไป อาทิตย์หน้าผมก็เพิ่งจะ อายุสามสิบ จะให้รีบแต่งงานไปไหน"

"แต่จริงๆ พี่คเริ่มคิดเรื่องแต่งงานก็ตื่นะลูก พี่ๆ เราเขาก็แต่งงานกัน หมดแล้ว"

ก็ลายอยากให้หลานเป็นฝั่งเป็นฝาอยู่แล้วก็เริ่มเห็นดีเห็นงามกับอรรัมภา
ที่จริงฝ่ายหญิงออกปากอยากแต่งงานก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดี เวลาไปเจรจาสู่ขอ
ก็จะเจรจาได้ง่ายขึ้น

"อีกไม่กี่วันเราก็จะอายุสามสิบปีแล้วนะ" ท่านพูดต่อ

"โห! ก็แค่สามสิบปีเองครับคุณย่า" ชายหนุ่มโอดครวญเมื่อคุณย่า
ไม่เข้าข้าง "เดี๋ยวนี้ผู้ชายแต่งงานตอนอายุสี่สิบยังได้เลย คุณเองดีจริงๆ หน้อย
ก็ยังหล่อเฟี้ยวอยู่นะครับ"

"แล้วผู้หญิงที่ไหนเขาจะรอนาย" ปฏิพรรณนัยอนถามแทนทุกคน

"เออ! แต่งเหอะ แล้วแจะรู้ว่าชีวิตหลังแต่งงานมันวิเศษขนาดไหน"

เพลิงพลไม่ยากกว่านายกับเรื่องส่วนตัวของน้องชาย แต่ก็ไม่อยากเห็น
อีกฝ่ายเออระเหยลอยชาย อรรัมภาเป็นผู้หญิงที่คู่ควรกัน คบหากันมาประมาณ
สองปีแล้ว หากลงเอยกันได้ก็คงจะดี

"ค่ะ!"

ปฏิภาณรับคำอย่างประซดประชันเมื่อแอบเห็นพี่ชายส่งสายตาให้ภรรยา
อย่างรักใคร่ยำประโยชน์ที่ว่า 'ชีวิตหลังแต่งงานมันวิเศษขนาดไหน' เเพลิงพล
ไม่เหลือภาพลักษณ์มาเฟียเลยเมื่ออยู่กับเมีย

"ไอ้พี่เพลิงพูดก็ถูกนะ เมื่อก่อนฉันก็เป็นเหมือนแกที่ไม่อยากแต่งงาน
แต่ตอนนี้แต่งแล้วก็รู้ว่าชีวิตหลังแต่งงานนี้มันเกินบรรยายจริงๆ...ชีวิตดีๆ
ที่ลงตัว" พิชญะว่า

"ชีวิตดีๆ ที่เมียปล่อยให้พ้ออารมณ์ค้างในคืนเข้าหอทั้งคืนอ่านะ" ปฏิภาณ
แซวอย่างอดปากไม่ไหว เพราะทุกคนในครอบครัวรับรู้เรื่องนี้จนเอามากัด
พิชญะได้อย่างเจ็บแสบที่สุด

ปลายเทียนเห็นใบหน้าสามีแดงก่ำด้วยความโกรธที่หัวเราะคิกคักอย่าง
ถูกใจ

"ไอ้พี่ค! นั่นมันเพราะไอ้พี่เพลิงมันเลย มันวางแผนแกล้งฉันไว้ย"

พิชณะชี้หน้าเพลิงพลและพยายามอธิบายว่าเสียผู้หญิงอย่างเขาไม่ได้
ถูกภรรยาอุปถัมภ์เลยสักนิด ทั้งๆ ที่ก็เห็นกันอยู่ว่าหลังแต่งงานเขาได้แปลงร่าง
จากเสือกลายเป็นแมวเชื่องๆ ของเธอแล้ว

"แต่คุณเทียนก็เห็นดีเห็นงามด้วย เพราะต้องการสั่งสอนคนเจ้าชู้อย่างแก
ไม่ใช่หรือ" เพลิงพลพยักหน้ากับปลายเทียนอย่างมีพรรคพวก เรื่องนี้จะโทษเขา
คนเดียวไม่ได้จริงๆ

"ไม่ต้องไปโทษเมียผมเลยนะ เมียผมเป็นคนดี สวย น่ารัก และ..."

"พอเลย! เลิกอวดเมียเดี๋ยวนี้!"

พี่น้องทั้งสองคนพูดพร้อมกันเมื่อพิชณะอวดเมียอาการหนักขึ้นทุกวัน
นี้ขนาดอยู่ต่อหน้าทุกคนบนโต๊ะอาหารก็ยังไม่เว้นเลยสักนิด มันน่าหมั่นไส้
เสียจริงๆ พวกคนเห่อเมีย

"นายพิคคงกลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วจะไปเจ้าชู้ที่ไหนไม่ได้อีก" ปฏีรัฐ
วกเข้าประเด็นสำคัญหลังจากที่พวกเขาถกกันจนเหนื่อยแล้ว "นี่นายยัง
ไม่เบื่ออีกหรือ"

"มันก็ไม่ใช่แบบนั้นหรอก ที่จริงตั้งแต่คบกับภา ผมก็ไม่ได้เจ้าชู้แล้วนะ"

น้ำเสียงของปฏีภาณจริงจังขึ้น เขาพยายามทบทวนความรู้สึกรู้สึกที่มีต่อ
อรรธมภา แต่ก็ยังไม่รู้สึกว่าจะอยากแต่งงานกับเธอ ยิ่งพอถูกเธอกดดันและ
ครอบครองทั้งสองฝ่ายวาดหวังว่าเขาจะลงเอยกับเธอในเร็ววันนี้... ลึกๆ ในใจ
เขายังต่อต้านจนตัวเองก็รู้สึกผิดกับเธอและไม่ชอบที่ตนเองรู้สึกเช่นนี้

ทว่า... เขาปฏิเสธความจริงนี้ไม่ได้เลย

"แล้วทำไมถึงยังไม่อยากแต่งงาน พิคก็คบกับภามาเกือบสองปีแล้ว
ไม่ใช่หรือ" กัลยาถามอย่างจริงจัง ไม่ใช่ว่าจะอยากกดดันหลาน แต่ท่านอยากรู้
เหตุผลที่แท้จริง

"ผมรู้นะครับว่าตอนนี้ผมมีพร้อมทุกอย่างแล้ว แต่...ใจผมมันยังไม่อยาก
แต่งงาน"

คราวนี้ทุกคนบนโต๊ะอาหารมองหน้ากันและนี่เป็นห้วงคนที่ไม่อยาก
แต่งงานจนบอกไม่ถูก เพราะรับรู้มาว่าในอดีตปฏิภานเคยผิดหวังเรื่องความรัก
จนอาจทำให้เขาไม่เชื่อในความรักสักเท่าไร

หรือไม่...ก็อาจเป็นเพราะเขาไม่ได้รักอรรธมมากจนถึงขั้นอยากใช้
ชีวิตร่วมกัน

บริษัท 'Talent Film' ภายใต้การบริหารของปฏิภานเป็นบริษัทโฆษณา
ขนาดกลาง แต่มีชื่อเสียงและมีผลงานออกมาสู่สายตาประชาชนไม่เคยขาด
โดยเฉพาะโฆษณาเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงถือเป็นผลงานสร้างชื่อเสียง
ทีเดียว ที่นี้อ่านจุฑาชายและสื่อสารออกมาได้กินขาดจนทำให้ประเทศใกล้เคียง
อย่างมาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ หรือแม้กระทั่งเกาหลีใต้ยังเคยว่าจ้างให้
บริษัทนี้ผลิตโฆษณาให้

บริษัท Talent Film ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษ แต่ตัวบริษัทกลับเป็น
บ้านเรือนไทยหลังใหญ่สองชั้นและชนาบข้างด้วยหลังเล็กอีกหนึ่งหลังซึ่ง
เรือนเล็กนี้เป็นเรือนไม้ชั้นเดียว ไม่มีใต้ถุน

ขณะที่เรือนหลังใหญ่นั้นชั้นบนถูกใช้ทำเป็นห้องตัดต่อ ห้องประชุมต่างๆ
ห้องทำงานของแต่ละฝ่าย ส่วนด้านล่างที่เคยเป็นใต้ถุนโล่งมีการตกแต่งบางส่วน
เป็นห้องรับแขก ห้องครัว และห้องของฝ่ายแคสตีงได้อย่างลงตัว บริเวณ
โดยรอบตกแต่งด้วยไม้ดอกไม้ประดับ และต้นไม้ใหญ่อย่างสวยงาม
ร่มรื่น

ที่นี่ให้ความรู้สึกอบอุ่นและน่าอยู่เหมือน 'บ้าน' ที่ทำงานกันแบบคนใน
ครอบครัว ทั้งๆ ที่งานในบริษัทโฆษณาและธุรกิจด้านนี้มีการแข่งขันสูงจน
อาจต้องทำงานอย่างเคร่งเครียด

ด้วยความที่บริษัท Talent Film ไม่ได้อยู่ในใจกลางเมือง จึงมีพื้นที่
กว้างขวางพอสมควร ภายนอกเป็นหมู่เรือนไทย แต่ภายในมีการตกแต่งแบบ

ผสมผสานให้เข้ากับยุคสมัย และยังมีเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับสายงาน
อย่างครบครันทำให้ที่นี่มีความเป็นไทยและน่าสมัยในเวลาเดียวกัน

แม้บริษัทของปฏิภาณจะไม่ใช่อะไรที่ใหญ่ แต่ก็มีความหมายคือมุ่งเน้น
การทำงานที่เปี่ยมคุณภาพ พนักงานทำงานกันแบบครอบครัว และมีการ
พูดคุยกันในภาพรวมก่อนที่จะให้แต่ละฝ่ายรับผิดชอบหรือดำเนินการตาม
หน้าที่ของตนโดยมีเขาเป็นคนดูแลทั้งหมดอีกที

เย็นวันนี้เพิ่งปิดกล่องโฆษณาตัวล่าสุดซึ่งเป็นครีมบำรุงผิวแบรนด์
ระดับโลกที่จะใช้ออนแอร์ในประเทศสิงคโปร์ 'รุ่งรัตน์' เลขชาย ของปฏิภาณ
เห็นว่าพรุ่งนี้จะเป็นวันคล้ายวันเกิดของชายหนุ่มจึงเสนอกับเขาว่า
ให้ฉลองปิดกล่องงานใหญ่รอบกับวันคล้ายวันเกิดควบคู่กันไปเลย เจ้าของ
วันเกิดเห็นว่าพนักงานไม่ได้ปาร์ตี้ร่วมกันนานแล้ว และเขาอยากให้คุณคน
ได้ผ่อนคลายจึงตอบตกลงตามนั้น

พนักงานทุกคนมารวมตัวกันที่บริษัท คืนนี้อากาศดีมาก อีกทั้งยังมี
ลมพัดผ่านสบายๆ ยิ่งในบริเวณรอบๆ บริษัท Talent Film ปลุกต้นไม้อย่าง
ร่มรื่น ยิ่งทำให้ลมเย็นๆ นั้นไม่มีไอร้อนปะปนมาเลย ปฏิภาณจึงชวนพนักงาน
ออกมาปาร์ตี้กันตรงชานบ้านเรือนไทยเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

"สาวเสิร์ฟน่ารักจังเลยครับ"

'กนกพล' ครีเอทีฟวัยยี่สิบเจ็ดปีส่งเสียงแซว 'เหมือนใหม่' รุ่นน้อง
ขวัญใจหนุ่มๆ ในบริษัทอย่างปากกล้าเมื่อเหล่าได้เข้าปาก แต่คนถูกแซวไม่ได้
ตอบอะไรนอกจากยิ้มให้เพราะรู้ว่าเขาแค่แซวสนุกๆ ไม่ได้คิดจับเธอจริงจัง
และทั้งสองคนเคยร่วมงานกันมาตั้งแต่เธอฝึกงานที่นี่แล้ว

หญิงสาวทำงานเป็นเออี* ที่นี้มาประมาณสามปีหลังจากเรียนจบ เธอ
เป็นรุ่นน้องในคณะของปฏิภาณ แถมยังเป็นสายรหัสเดียวกันอีกต่างหาก

* A.E. (Account Executive) คือ ผู้ติดต่อประสานงานระหว่างลูกค้าและฝ่ายผลิตของบริษัทที่ตนสังกัดให้งาน
สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ที่สำคัญกว่านั้นคือเธอเป็นเด็กดีมาก นิสัยน่ารัก เข้ากับคนอื่นได้ง่าย ซึ่งชม
 ปฏิภาณราวกับเขาเป็นฮีโร่ และรักบริษัท Talent Film มากจนเป็นที่รู้จัก
 เหมือนใหม่จัดได้ว่าเป็นสาวที่มีเสน่ห์น่ามองคนหนึ่ง แถมยังมีทักษะ
 ในการทำงานอยู่ในเกณฑ์ดีมากทีเดียว แม้ช่วงแรกเป็นมือใหม่ทำให้ทำงาน
 ติดขัดไปบ้าง แต่ถ้าย้อนพัฒนาการในด้านการทำงานกับชั่วโมงบินแล้วถือว่า
 เธอพัฒนาได้เร็วมากจนใช้เวลาไม่นานก็สามารถทำงานได้โดยไม่มีที่เลี้ยง
 ยิ่งเจอหน้าไปๆ ดวงตากลมโตคู่สวย และรอยยิ้มหวานๆ ของสาวน้อย
 คนนี้แล้วยิ่งไม่มีลูกค้ำคนไหนใจแข็งกับเธอได้นานราวกับว่าเธอมีสาลิกาลิ้นทอง
 ไม่ว่าจะเป็ลลูกค้ำผู้หญิงหรือผู้ชาย ทุกคนรู้ดีว่ามีปัญหาเมื่อไหร่ให้ส่งเหมือนใหม่
 ไปเคลียร์แล้วทุกอย่างจะราบรื่น!

"แชนวใครให้มันรู้บ้าง ไม่เห็นเหรอคุณพี่คนึงตาเซียวอยู่นั่น"

'แต้ว' สาวปากร้ายซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเหมือนใหม่ปรามหนุ่มๆ ไม่ให้ลามปาม
 จนเกินไป เธอเป็นหัวหน้าฝ่ายแคสตั้ง แม้จะมีผู้ช่วยอยู่หนึ่งคน แต่บางครั้ง
 งานก็หนักจนเกินรับมือเพราะเป็นฝ่ายที่ต้องจัดหานักแสดงทั้งในวงการ จาก
 โมเดลลิ่ง หรือคนนอกวงการมาให้ลูกค้ำกับฝ่ายผู้กำกับเลือก เวลาออกกองถ่าย
 ก็ต้องคอยดูแลนักแสดงทุกคนทำให้หลายครั้งเหมือนใหม่ต้องไปช่วยงานเธอ
 นานวันเข้าทั้งสองคนก็สนิทสนมกันไปโดยปริยาย...

"โห! ผมก็แค่แชนวขำๆ เองเจ้า"

กนกพลโอดครวญเมื่อหันไปอีกฟากหนึ่งแล้วเห็นว่าปฏิภาณกำลังมองเขา
 ตาเซียวอยู่จริงๆ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าถ้าเขายังใจกล้าแชนวน้องในสายรหัสของ
 ปฏิภาณอีกประโยคเดียว เขาจะต้องถูกด่าอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะใครๆ ก็
 รู้กันทั้งบริษัทว่าปฏิภาณ 'ห่วย' เหมือนใหม่มากแค่ไหน ใครมีที่ท่าว่าจะจีบเธอ
 แชนวเธอ หรือทำหมาหยอกไ้กับเธอล่ะก็...เป็นจะต้องถูกเตือนหรือไมก็ถูกด่า
 เสียทุกรายไป

ตอนนี้แทบไม่มีหนุ่มๆ ในบริษัทกล้าจีบเหมือนใหม่ บางคนถึงกับแชนวว่า

หากเหมือนใหม่จะมีแฟนคงต้องเป็นคนที่ปฏิภาณไม่รู้จัก ไม่อย่างนั้นเขาคง
'สแกนละเอียด' จนคนที่มาจับต้องเฟ่นหนี

"ถ้าไม่อยากโดนคุณพิศด่าก็เปลี่ยนจากเขวข้องใหม่มาเขวเจ้ตัว
แทนสิ" 'สายสุดา' ผู้ช่วยของแต้วออกปาก "แต่เขวเจ้ตัวอาจไม่ถูกคุณพิศด่า
แต่จะถูกเจ้ตัวด่าแทน"

ทุกคนต่างหัวเราะเมื่อเห็นกนกพลหน้าเจื่อน...เหมือนใหม่ท่าทางไม่มีพิษ
มีภัยและน่ารักน่ารังเกียจจริง แต่ไม่มีใครกล้าแตะเธอเพราะองค์กรกษัตริย์แล้ว
แต่น่ากลัวและเบอร์ใหญ่ทั้งสิ้น

แค่ปฏิภาณก็ว่าหนักแล้วนี่ยังมีสาวผีปากกล้าอย่างตัวอีกคน!

บทที่ 2 ของขวัญวันเกิด

"คืนนี้ไม่เมาไม่กลับ!"

โตโต้' ฝ่ายตัดต่อมือฉกาจประจำบริษัทพุดขณะชูแก้วขึ้นก่อนที่พนักงานหนุ่มคนอื่นๆ จะชูแก้วตามแล้วร้องเฮพร้อมๆ กันราวกับเชียร์กีฬา นานๆ จะได้กินฟรีที่มันต้องจัดหนัก

"เบาหน่อยๆ ไ้คนที่มันพูดนั้นแหละมาเป็นหมาก่อนเพื่อนทุกที" ปฏิภาณแซวลูกน้องแต่ก็ยกแก้วเบียร์ขึ้นกระดกอีกอีกใหญ่ "อย่าให้เห็นนะว่าแกหลับอยู่แถวนี้"

"ถ้าผมหลับอยู่แถวนี้ก็น่าจะหลับข้างๆ คุณพีคนั้นแหละ" โตโต้แซวคืนปฏิภาณไม่ใช่เจ้าของบริษัทที่ภาพลักษณ์ดีนัก มีชื่อเสียงก็หลายอย่าง แต่เขารักบริษัทและพนักงานทุกคน เรื่องการทำงานไม่มีข้อบกพร่อง แถมยังเป็นคนตรงไปตรงมา เวลาที่เขาตำหนิตรงๆ ก็ไม่ทำให้พนักงานถือโทษโกรธเคือง เพราะทุกคนเคารพและถือว่าเป็นพี่ใหญ่ในบ้าน ที่สำคัญเขายังเป็นกันเอง อยู่กันเหมือนพี่เหมือนน้อง พนักงานสามารถพูดเล่นกับเขาได้ แต่ต้องไม่ลามปามเกินไป

"แต่แฟนคุณพีคทำทางจะดู คุณพีคงไม่กล้ามาจนกลับดึก" กนกพล

แซวบ้าง "ว่าแต่...ทำไมวันนี้คุณภาไม่มากินเลี้ยงกับพวกเราล่ะครับ จะว่าไปคุณพีคก็ไม่ค่อยพาแฟนมาที่บริษัทแฮะ"

คนถูกแซวชะงักไปครู่หนึ่ง...ไม่ใช่ว่าปฎิภาณไม่ยอมพาอรรีมา มาสนุกกับพนักงาน แต่เธอเป็นคนค่อนข้างไว้ตัวและบอกกับเขาไว้เองว่าไม่ยอมมาคลุกคลีกับลูกน้องของเขามากนัก ยิ่งกว่านั้นคือทั้งสองคนเพิ่งจะทะเลาะกันและยังไม่ได้ปรับความเข้าใจกันเลย

นับตั้งแต่วันที่อรรีมาเดินหนีปฎิภาณไปในวันนั้น เขาก็พยายามโทรไปจ้อแต่เธอไม่ยอมรับสาย พอเขาส่งไลน์และข้อความไปหาเธอก็ไม่ยอมอ่านใจจริงเขาอยากไปหาเธอที่บ้านแล้วจับเขาคู่กันให้รู้เรื่อง แต่...เขายังไม่มีคำตอบเรื่องแต่งงานให้เธอ เขารู้ว่าต่อให้เขาไปหาเธอมันก็คงไม่มีความหมายสุดท้าย...ทั้งสองคนก็จะมีปากเสียงกันอยู่ดี

ชายหนุ่มอึดอัดกับสถานการณ์นี้อย่างบอกไม่ถูก เขาไม่เคยคบกับผู้หญิงคนไหนแล้วหายใจไม่สะดวกอย่างนี้มาก่อนเลย หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงขอยุติความสัมพันธ์ไปแล้ว แต่...อรรีมาเป็นคนที่เขาอยากจริงจังด้วย แม้ภาพลักษณ์เขาอาจดูเป็นเพลย์บอย แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนไปมากแล้ว

อย่างน้อยๆ เขาก็คบกับเธอนานกว่าผู้หญิงทุกคนที่ผ่านมา

"ผมเข้าใจนะครับว่าแฟนคุณพีคสวยมาก แต่ก็ไม่เห็นต้องหวงขนาดนี้เลย พวกเราไม่กล้าตีท้ายครัวคุณพีคหรอกครับบบ" โตโต้ร่วมด้วยช่วยเพื่อนแซวลูกพี่ใหญ่อีกคน

"ปากวอนโดนตีนักนะไอ้โต!"

ปฎิภาณตึงสติกลับมาแล้วชี้หน้าลูกน้องเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะเขาไม่ยอมให้พนักงานรับรู้ว่าเขามีปัญหาเกี่ยวกับคนรัก อีกฝ่ายเห็นท่าที่เขาชิงชังก็ยกมือไหว้จนเกิดเสียงหัวเราะเฮฮา

แล้วตอนนั้นเอง...รุ่งรัตน์ก็เข้ามาหาปฎิภาณเหมือนมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย

"คุณรัตน์มีอะไรหรือเปล่า"

ชายหนุ่มถามเลขาฯ คุณใจ รุ่งรัตน์เป็นคนเดียวในบริษัทที่อายุมากกว่าเขา ปฏิภาณรู้นิสัยตัวเองดีว่าเขาเป็นคนเบื่อหน่ายกับการจัดตารางชีวิตและไม่ค่อยรอบคอบในเรื่องการนัดหมายหรือเจรจากับใคร จึงจำเป็นต้องหาคนละเอียดและมีประสบการณ์ในการทำงานสูงมาทำหน้าที่เหล่านี้แทน

แน่นอนว่ารุ่งรัตน์ตอบโจทย์สำหรับปฏิภาณ ทั้งสองคนต่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน และความสัมพันธ์ดูจะออกมาในรูปแบบเจ้านายกับพนักงานมากกว่าคนอื่นๆ ที่สนิทสนมกันแบบพี่น้อง

"คุณภามาหาคุณพีค๊ะ ตอนแรกเธอจะรออยู่ในรถ รัตน์ก็เลยขอให้เธอไปรอที่ห้องรับแขก"

รุ่งรัตน์บอกเมื่อเดินมาหาร่างสูง เลขาฯ สาวรู้ดีว่าเธอไม่ค่อยชอบให้พนักงานยุ่งเรื่องส่วนตัวจึงบอกเสียงเบาแทบกระซิบ แต่พนักงานหลายคนก็ยังคงจับตามองอยู่

"ภานี่นะมาหาผม!" ปฏิภาณถามอย่างไม่เชื่อหู

แน่นอน! เขากับนอร์ธมาเพิ่งจะทะเลาะกันเมื่อสัปดาห์ก่อน เธอยื่นคำขาดกับเขาถึงขนาดนั้น ชายหนุ่มจึงไม่เชื่อว่าคนอย่างเธอจะยอมอ่อนข้อและเป็นฝ่ายมาหาเขาถึงที่นี่

หรือว่า... เธอจะมาที่นี่เพราะจุดประสงค์บางอย่าง!

ปฏิภาณใช้ความคิดได้เพียงไม่กี่วินาที กนกพลที่นั่งอยู่ใกล้ระเบียบก็มองไปเห็นนอร์ธมาที่เพิ่งลงจากรถแล้วก้าวมายังเรือนไทย เขาผิวกปากแซวเจ้านายทันทีเพราะไม่รู้ว่่าทั้งคู่ทะเลาะกัน

"พูดถึงก็มาหากันเลยนะครี๊บบ โห่ๆๆ วันนี้คุณภามาอวยพรวันเกิดให้คุณพีคแหว่งๆ เลย แล้วจะมีของขวัญพิเศษอะไรหรือเปล่าน้าา คนมีแฟนนี่มันน่าอิจฉาจริงจริงง"

"เมมาแล้วก็เงียบไปเลยไอ้พล!"

ปฏิภาณหันไปบอกอีกฝ่ายให้หุบปาก สีหน้าจริงจังของเขาทำเอาลูกน้อง
งุนงงจนถึงขั้นเกาหัว แต่ก็ไม่กล้าเสียงตายนุ่ดหรือแซวเขาอีกแล้ว จากนั้น
ชายหนุ่มก็หันกลับมาคุยกับเลขาฯ ต่อ

"ขอบคุณครับคุณรัตน์ เดี่ยวผมจะไปคุยกับภาเดี๋ยวนั้นแหละ"

"คุยกันดีจ้ะ อย่ามีเลิฟซีนะครับ เดี่ยวมดแถวนั้นมันกระอักความหวาน"
โตโต้เสียงตายนุ่ดอย่างปากกล้าทั้งๆ ที่เมื่อกี้กนกพลเฟิงจะโดนตำให้เห็น
คาตาไปหยกๆ

"ทะเลิ่งใหญ่แล้วนะ ฉันท้เป็นเพื่อนเล่นแกเธออะ!"

ปฏิภาณส่งสายตาสมาตให้กับลูกน้อง แต่เขาไม่มีเวลามาต่อล้อ
ต่อเถียงกับพวกขี้เมาอีกแล้ว ร่างสูงรีบลุกขึ้นแล้วลงไปหาออร์มภาที่ห้อง
รับแขกชั้นล่างในทันที

มีเพียงเหมือนใหม่ที่เฝ้ามองปฏิภริยาของชายหนุ่มเงียบๆ เท่านั้นที่
สังเกตเห็นว่าแวตตาของเขาไม่สดใสเมื่อเอ่ยถึงคนรักทำให้เธอแอบสงสัยว่า
ทั้งสองคนอาจจะม้ปัญหากันอยู่ก็เป็นได้

ขณะเดียวกันในใจของปฏิภาณก็ย้งเติมไปด้วยคำถามว่าทำไมออร์มภา
ถึงมาหาเขาที่นี้ทั้งๆ ที่ปกติแล้วเธอก็ไม่ยอมมาสักเท่าไหร่... ลางสังหรณ์
บอกเขาว่าการมาของเธอไม่ธรรมดา!

ห้องรับแขกบริษัท Talent Film อยู่ใต้ถุนของเรือนไทยหลังใหญ่ สระน้ำ
ในสวนหย่อมเล็กๆ ติดกับห้องรับแขกใสจนเห็นปลาสวยงามที่เลี้ยงเอาไว้
ผนังโดยรอบนั้นเป็นกระจก ตอนกลางวันจะดิ่งม่านพับขึ้นไว้เรียบร้อย แต่
ตอนกลางคืนจะดิ่งม่านพับลงทุกด้าน ภายในห้องเปิดแอร์ให้เย็นฉ่ำเพื่อ
ต้อนรับแขกที่เฟิงมาเยือน นอกจากนี้ยังมีนิตยสารตกแต่งบ้านที่วางอยู่บนโต๊ะ
ข้างหน้าโซฟาเพื่อให้แขกอ่านฆ่าเวลา ทว่าออร์มภากลับไม่คิดจะหยิบมัน
ขึ้นมาอ่านหรือชื่นชมบรรยากาศเลย

เธอกำลังนั่งกอดอกพิงพนักโซฟาด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก
 ที่แรกปฏิภาณคาดหวังไว้ลึกๆ ว่าหญิงสาวอาจเห็นข้อความที่เขาส่ง
 ไปแล้วอารมณ์ดีขึ้นบ้าง แต่ดูเหมือนว่าเขาจะคิดผิด เพราะนอกจากจะ
 ไม่อารมณ์ดีแล้ว เธอยังอารมณ์ขุ่นเคืองขึ้นอีกหลายระดับจนเขางงงไปหมด
 ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงได้กลายเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ขนาดนี้

ร่างสูงนั่งคิดกับตัวเองอยู่เป็นนาทีก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปหาเธอ
 "ผมเซอร์ไพรส์มากเลยนะที่ภามาหาผมที่นี่"

ชายหนุ่มสะกดความสงสัยและความขุ่นมัวต่างๆ ไว้แล้วฝืนยิ้มทักทาย
 คนรักเพื่อแสดงความยินดีที่ได้พบหน้าเธอ...ออร์มิกามาหาเขาก็ดีแล้ว ทั้งสอง
 จะได้ปรับความเข้าใจ ถึงแม้เขาจะยังไม่มั่นใจเรื่องแต่งงาน แต่เขาคิดว่า
 ถ้าขอเวลาเธอคิดอีกสักปีสองปีก็น่าจะทำให้เธอมั่นใจขึ้นว่าเขาไม่ได้คบเธอ
 แค่นั้นๆ

"ภาก็เซอร์ไพรส์เหมือนกันละ คุณจะจัดงานเลี้ยงฉลองวันเกิด แต่ไม่เห็น
 บอกภาสักคำ" หญิงสาวบอกด้วยสีหน้าเย็นชา เธอโกรธที่ปฏิภาณไม่ให้
 ความสำคัญใดๆ กับเธอเลย

"ผมไลน์บอกภาก็ไปแล้ว" ชายหนุ่มบอกด้วยความสัตย์จริง เขาตั้งใจไป
 ครู่หนึ่งก่อนจะเหยียดยิ้มบางๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความขมขื่น
 "หรือว่าภากล็อกผมแล้วถึงไม่เห็นข้อความที่ผมส่งไป"

ออร์มิกานิ่งงันราวกับปฏิภาณถามได้ตรงจุด

ใช่...เธอเบื่อกับที่เขาส่งข้อความมาซ้ำๆ ก็เลยบล็อกเขาไปแล้ว

"ความผิดของผมมันมากมายถึงขนาดนั้นเลยหรือ..."

"ช่างเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วเถอะนะ รื้อฟื้นไปก็ยิ่งทำให้เรารู้สึกแย่ออกัน
 เปล่าๆ ที่ภามาเจอคุณวันนี้ก็เพราะมีเรื่องสำคัญอยากคุยกับคุณ"

หญิงสาวเกริ่นเข้าเรื่องเหมือนกับว่าเธอไม่อยากเสียเวลาทะเลาะกับ
 ปฏิภาณอีก เพราะเธอคิดและทบทวนความรู้สึกอย่างดีแล้วถึงได้ตัดสินใจ

มาหาเขา

"ถ้าเป็นเรื่องแต่งงาน..."

"ไม่ใช่ค่ะ เรื่องของเราต่างหาก" อรรัมภาพูดตัดบทราวกับไม่อยากฟังเหตุผลหรือการบายเบี่ยงใดๆ จากเขาอีกแล้ว "ภาเล็กหวังว่าคุณจะแต่งงานกับภาไปหลายวันแล้วล่ะ"

"เรื่องของเราทำไม"

ปฏิภาณย่นถามด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น เขารู้สึกได้ว่าอรรัมภาไม่เหลือเยื่อใยใดๆ กับเขามากต่อไปแล้ว และนั่นทำให้รอยยิ้มฝืดฝืนในตอนแรกเลือนหายไปจากใบหน้าหล่อเหลา

"ภามาคิดดูแล้ว...เรากลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมดีกว่านะคะ"

อรรัมภากลอกปฏิภาณอย่างไม่อ้อมค้อมขณะมองหน้าเขาด้วยสายตาดูเด็ดเดี่ยวราวกับจะย้าให้เขารับรู้ว่าเธอตัดสินใจมาอย่างดีและจะไม่มีวันเปลี่ยนใจอย่างเด็ดขาด

หญิงสาวย่นกลับไปนึกถึงเหตุการณ์วันแรกที่รู้จักกับปฏิภาณ...

ตอนนั้นนิตยสารฉบับหนึ่งติดต่อให้เธอไปลงปก แต่ตากล้องที่เธอขอไปไม่มีคิวว่าง ทาง บ.ก. จึงเสนอว่าจะให้ปฏิภาณซึ่งเป็นทั้งผู้กำกับชื่อดังและมีชื่อเสียงในเรื่องการถ่ายภาพมาเป็นช่างภาพให้แทน เธอจึงตอบตกลง เมื่อได้ร่วมงานกัน เขากับเธอก็เข้ากันได้ดีกว่าที่คิด มันเป็นวันที่เธอมีความสุขมากจนเผลอคิดถึงเขาบ่อยๆ แล้วหลังจากนั้นทั้งสองก็ได้พบกันอีกครั้งในงานปาร์ตี้ของเพื่อนคนหนึ่ง

อรรัมภาคิดว่าปฏิภาณคือผู้ชายที่เธอตามหา เมื่อเขาให้ความสนใจและชวนเธอออกมาดินเนอร์หรือปาร์ตี้ด้วยกันเธอก็ไม่ปฏิเสธ จากเพื่อนห่างๆ ก็เริ่มพัฒนาความสัมพันธ์จนสนิทสนม และในที่สุดทั้งสองคนก็ตกลงปลงใจคบกันในฐานะคนรัก จะว่าไปแล้วตลอดสองปีที่คบหากันปฏิภาณก็ดูแลเธออย่างดี พยายามหาเวลาให้เธอเท่าที่เขาจะทำได้ แต่...เธอกลับรู้สึกได้ว่า

นานวันเข้าเขายังมีแพชชันกับเธอน้อยลง

แน่นอนว่าเธอก็มีแพชชันกับเขาน้อยลงเช่นกัน

ที่สำคัญหากเขายังไม่พร้อมจะจริงจัง เธอก็คิดว่ามันควรถึงเวลาแล้วที่เธอกับเขาจะหยุดความสัมพันธ์กันสักที เธอจะได้เปิดโอกาสให้ตัวเองได้ลงศึกษาคนใหม่ๆ ที่พร้อมจะจริงจังกับเธอ

"อะไรนะ! ภาพูดใหม่อีกทีซิ!"

ปฏิภาณถามราวกับได้ยินในสิ่งที่อีกฝ่ายพูดไม่ชัดเจนจริงๆ ที่เขาได้ยินมันเต็มสองหู...นี่อรรธมาที่นี่เพื่อจะบอกเลิกเขาอย่างนั้นหรือ!

"ภาพูดว่าเราควรจะมาเพื่อนกันเหมือนเดิมดีกว่า คบกันต่อไปก็ไม่มื่ออะไรดีขึ้นหรอกค่ะ คุณกับภาดูจะเข้ากันไม่ค่อยได้ และความคิดเราก็แตกต่างกันเกินไปจริงๆ"

"แต่เราคบกันมาสองปีแล้วนะภา ครอบครัวยุคกับครอบครัวผมก็เห็นดีเห็นงามด้วย ตอนแรกเราเข้ากันได้ดีมาก แล้วจู่ๆ จะมาบอกว่าเราเข้ากันไม่ได้ได้ยังไง ตลกแล้ว"

ปฏิภาณแค้นหัวเราะ เขากับอรรธมาใกล้ชิดกันมาสองปี...ผู้ชายที่ดูแลและเอาอกเอาใจผู้หญิงขนาดนี้ ยอมเลิกกับผู้หญิงที่เกี่ยวข้องทุกคนแบบนี้...ไม่มีคนไหนต้องการเป็นแค่เพื่อนหรอก

"เพราะคบกันมาสองปีแล้วไงคะ ภาถึงได้รู้ซึ่งทุกอย่างแล้ว และภาก็ไม่อยากรอคุณอีกต่อไป ภาอยากแต่งงาน ภาอยากมีครอบครัว ไม่ใช่คบกันแบบเลื่อนลอยและไร้อาคตเหมือนที่คบกับคุณ!"

ปฏิภาณหนึ่งเจียบไปเหมือนพูดไม่ออก แต่ไม่ใช่ว่าเขายอมจำนนให้กับเหตุผลของเธอ เขากำลังสะกดความโกรธเอาไว้ต่างหาก เพราะในหัวกำลังย้อนไปนึกถึงข่าวซุบซิบต่างๆ ที่ผ่านมา...

"คงไม่ใช่เพราะภาแอบคุยกับคนอื่นลับหลังผมหรอกนะ"

ชายหนุ่มย้อนถามด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ แต่ดวงตาคมกริบที่เต็มไปด้วย

ความกรุ่นโกรธกำลังจ้องมองใบหน้าอรรัมภาอย่างเอาเรื่อง

"พอมั่นใจว่าเขาจะยอมลงเอยกับภาแน่ๆ ถึงได้มาบอกเลิกผม แล้วทำเหมือนว่าเลิกกับผมก่อนแล้วค่อยไปคุยกับเขา"

จริงอยู่ว่าปฏิภาณเคยคิดว่าคนอย่างอรรัมภาคงรักศักดิ์ศรีมากจนไม่มีทางคบซ้อนให้คนอื่นประณาม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะแอบคุยกับคนอื่นลับหลังเขาไม่ได้ อีกอย่างเธอบอกเลิกเขาอย่างกะทันหันทั้งๆ ที่สัปดาห์ก่อนเพิ่งอยากจะแต่งงานกับเขาเหมือนใจจะขาดแบบนี้...มันผิดปกติเกินไป

ยิ่งกว่านั้นคือคนอย่างอรรัมภาไม่มีทางบอกเลิกเขาแล้วอยู่เป็นโสดให้เพื่อนในกลุ่มเหยียดหยันเอาหรือ เธอต้องมาบอกเลิกเขาเพราะมี 'เป้าหมายใหม่' ที่ชัดเจนแล้วแน่นอน

"ไฉนพนันท์อะไรนั่นซะมั๊ย!"

ชายหนุ่มถามด้วยความกรุ่นโกรธขณะเอื้อมมือไปกระชากต้นแขนหญิงสาวราวกับต้องการเค้นเอาความจริงจากปากเธอให้ได้ อันที่จริงอรรัมภาจะปฏิเสธว่าเขาส์ร้ายเธอก็ได้ แต่เธอคิดว่าสักวันเขาก็คงรู้ความจริง อีกอย่าง...เธอก็อยากให้เขารู้ด้วยว่าผู้หญิงอย่างเธอไม่ใช่ 'ของตาย' สำหรับใคร

ปฏิภาณไม่ให้ความสำคัญกับอรรัมภา มันก็ถูกแล้วว่าเธอจะทิ้งเขาไปมีคนใหม่ที่ให้ความสำคัญกับเธอมากกว่า...คนเราเมื่อมีโอกาสเลือกสิ่งที่ดีกว่าทำไมจะต้องทิ้งโอกาสนั้นด้วยเล่า!

"อย่าหยาบคายกับเขานะ" หญิงสาวสลดมือเขาทิ้งอย่างไม่มีเยดี

อรรัมภาออกตัวปกป้องพนันท์ขนาดนี้มันก็ชัดเจนแล้วว่าสิ่งที่ปฏิภาณสงสัยเป็นเรื่องจริง ใช่! ชาวซุบซิบพวกนั้นมีมูล...เธอแอบคุยกับไอโซคนนั้นลับหลังเขาจริงๆ

ในขณะที่ชายหนุ่มเปลี่ยนแปลงตัวเอง เลิกเจ้าชู้ คบกับเธอจริงจังและตั้งใจทำงานเพื่ออนาคตที่มั่นคง อีกทั้งยังไม่สนใจชาวซุบซิบต่างๆ เพราะเชื่อใจคนรัก ทว่า...เธอลับหักหลังเขาอย่างเลือดเย็น

อรรีรมาภาไม่เห็รคุณค่าความเชื่อใจที่เขามึให้เธอเลยสักนึด!

ปรฎิภาณเจ็บใจยัรกว่าโดนไครสักคนเหยียบหน้าอย่างรุนแรง หากทัร้สอง เลิกกันเพราะเข้ากันไม่ได้หรือเธอรอให้เขาพร้อมจะแต่งงานไมไหวจริง ๆ เขาก็จะไม่ว่าอะไรเลย แต่หนีมันไมใช่!

เหตุผลเหล่านั้เป็นข้ออ้าง ความจริงแล้วหญิงสาวแอบคุยกับคนอื่ร มานานแล้ว พักหลัง ๆ เธอจึงพยายามสร้างสถานการณ์และหาเรื่องชวน ทะเลาะเพื่อเลิกกับเขาโดยที่ตัวเองไม่ผิด แถมยังโยนความผิดมาให้เขา อื่กต่างหาก...เธอพยายามกลับดำเป็นขาว นั้เขาควรจะรู้สึกยัรกับเธอดี!

"คุณทำแบบนี้กับผมได้ยัรง"

"ภาหาทางออกที่ดีที่สุดให้กับเราแล้วนะคะ"

"ทางออกที่ตัร้งนั้หรือ พุดออกมาได้ยัรง"

"ก็คุณยังไม่พร้อมที่จะแต่งงาน ภาาก็เลยต้งมอหาคคนอื่รนั้ง"

"มอหาคคนอื่รนั้ทัร้ๆ ที่คุณยังไม่เลิกกับผมเนยยะ แล้วมันต่างอะไรกับ การนอกใจ"

"แล้วภาผิดตรงไหนละ" อรรีรมาภายัอนถามเสียงแข็งบอกได้ว่าเธอ ไมคึคิดว่าตัวเองผิดเลยจริง ๆ "ภาค้แค่เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง คุณนพเขา พร้อมกว่าคุณ ภาผิดหรือที่เลือกเขา"

"ภาไม่ผิดหรือก อยากไปคบกับเขาค้เชยฎ!"

ปรฎิภาณบอกอยัางเต็ดขาดและไม่มีควมลัรเลหลงเหลืออยัูเลยเช่นกัน เพราะพุดไปอรรีรมาก็ไม่มีทางยอมรับความผิด และเขาค้ไม่เห็นประโยชน์ ที่จะเหนัยวรั้งเธอเอาไว้...วินาที่นั้ต่อให้หญิงสาวจะยอมกลับมากบกันต่อ ความรู้สึกที่เขามึต่อเธอก้ไม่มีวันเหมือนเดิมอื่กต่อไปแล้ว

คนอยัางปรฎิภาณไมใช่ผู้ชายลัรไรไม้ตอกที่จต้งอ้อนวนขอความรัก จากผู้หญิงทรยศ ที่สำคัญควมรู้สึกดี ๆ ที่เคยมึให้เธอมันก็เลือนหายไปจน หมดลัรเพราะการกระทำของเธอ

"ผมขอให้คุณได้แต่งงานในเร็ววันและสมหวังอย่างที่คุณตั้งใจเอาไว้
ก็แล้วกัน!"

ปฏิกานต์อวยพรทิ้งท้าย เขาจ้องหน้าอดีตคนรักพร้อมรอยยิ้มเหยียด
อธรรมกายอมรับว่าเธอเจ็บใจและผิดหวังลึกๆ เพราะคิดว่าชายหนุ่มจะเสียใจ
มากกว่านี้ แต่...ได้เห็นท่าที่เขาเย็นชานอย่างนี้แล้ว เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณ
ตัดสินใจถูกที่เลือกจะเลิกกับเขาแล้วไปคบกับบพนนท์

สิ่งที่ทำให้อธรรมภาเสียใจที่สุดคือเวลาที่คบหากับปฏิกานต์นานถึงสองปี!

"ขอบคุณค่ะ ภา ก็หวังว่าคุณจะได้เจอผู้หญิงที่ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ให้คุณพร้อม
เหมือนกัน!"

พูดจบอธรรมภา ก็เดินออกมาโดยไม่เหลียวหลัง เป็นการปิดฉากความ
สัมพันธ์ของเขากับเธอ ปฏิกานต์ได้แต่มองตามเธอไปจนลับตา ก่อนที่เขา
จะสบตเสียงดังลั่นระบายนความรู้สึที่ปั่นป่วนในใจ

ชายหนุ่มทั้งโกรธทั้งเจ็บใจที่ถูกอดีตคนรักหักหลัง...พรุ่งนี้เป็นวันครบ
รอบวันคล้ายวันเกิดของเขา มันควรจะเป็นวันที่เขามีความสุขที่สุด แต่เธอ
กลับทำลายมันจนสิ้น

อธรรมภาทำอย่างนี้กับเขาได้ยังไงกัน!

ผู้หญิงเองช่วย!

บทที่ 3

เรื่องบนเตียง

"น้องใหม่ วันนี้กลับยังงัยครับ"

โตโต้ควยโอกาสตอนที่ปฏิภาณไปคุยกับบอรรัมภาเข้ามาคุยกับเหมือนใหม่ ซึ่งกำลังนั่งทานอาหารไปเฝ้าที่ไปอย่างออกรสกับสายสุตา ส่วนน้องศรีภษ้อย่างแต่वलงไปเข้าห้องน้ำข้างล่างนานแล้ว

"ฉันขับรถไปส่งเอง ไม่ต้องมาอาสา" แต่वलล์หน้ามาอย่างทีโตโต้ไม่ทันตั้งตัว "คุณพิคผลอเป็นไม่ได้ แกนี่รีบเข้ามากระเซะยายใหม่เลยนะ ไปเคลียร์กับไอ้พลเลย ใครจะจีบน้องมันกันแน่ หรือจะจีบแข่งกัน เอ๊ะ! หรือจะแค่หมาหยอกโก้ไปวันๆ ทั้งคู่ ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันจะฟ้องคุณพิค"

"ไม่เกี่ยวกับผมนะเจ้า!" กนกพลส่งเสียงมาจากอีกวงพลางเขม่นโตโต้ไปด้วย "ไอ้โตโต้ก็ยงง บอกแล้วว่ฉันจองน้องใหม่มานานแล้วว้ย แกมานั่งนี้เลย อย่าไปยุ่งกับคนสวยของฉัน"

"ขัดคอเก่งกันจิงเลยว้ย แล้วแบบนี้ผมจะจีบน้องใหม่ติดได้ง" โตโต้โวยววย

ก่อนหน้านี้แต่वलงไปเข้าห้องน้ำ เขาก็เลยหาจิงหวะมาคุยกับเหมือนใหม่ แต่ก็ยงมีสายสุตาคอยกันไว้ เขายงไม่ทันจะจีบสาวน้อยเลย แต่वलล์หน้า

กลับมาแถมยังตั้งท่าจะแหกอกเขาอีกต่างหาก

"ถ้ามั่นหรือยังที่ว่าอยากให้แกจีบหรือเปล่า" สายสุดาว่า

"ที่สำคัญเช็คความเห็นชอบจากคุณพีคก่อนด้วย" แต้้วพูดขู่

"พูดซะผมอยากร้องไห้แล้วเนี่ย" โตโต้ถอนหายใจอย่างหมดหวัง "คุณพีค
หวงน้องใหม่อย่างกับน้องโน้สั ผมรู้ว่าตัวเองไม่ผ่านการสแกนแน่นอนก็เลย
มาจีบน้องใหม่ตรงๆ นี่ไง"

"จีบตรงๆ ก็ยากจ้ะ เพราะด่านคุณแม่น้องใหม่ก็ไม่ธรรมดา"

ประโยคนั้นทำให้โตโต้ได้แต่ยิ้มเจื่อน ใครๆ ในบริษัทต่างก็รับรู้ว่ามีมารดา
ของหญิงสาว 'หิวโบราณ' และเข้มงวดกับลูกสาวคนเล็กมาก นี่ขนาดว่าหลัง
เรียนจบเริ่มจะผ่อนปรนบ้างแล้ว แต่ก็ยังเข้มงวดเกินกว่าปกติในสายตาทุกคน
อย่างไร้ผู้ชายเข้ามาจีบเลย ขนาดแต่เป็นผู้หญิงแท้ๆ ตอนที่ไปบ้าน
เหมือนใหม่ครั้งแรกยังถูกท่านช้กประวัติจนเกือบจะลี้มทางกลับบ้าน กว่า
ท่านจะไว้ใจเธอก็ใช้เวลาานพอดู

"คนสวยก็อย่างนี้แหละ คนหวงเยอะเป็นธรรมดา ไม่ดีจริงอย่ามาจีบเลย"

"พีแต่้วก็พูดเกินไป เตี้ยวคนเขาก็หมั่นไส้ใหม่กันหมดหรอกคะ ใหม่
ก็ไม่ได้ดีขนาดนั้นหรอก" เหมือนใหม่ปรามเพื่อนรุ่นพี่ เพราะเธอรู้ว่ามัน
เป็นธรรมดาที่มีคนรักก็ต้องมีคนเกลียด

ยิ่งปฏิภาณเอ็นดูเธอก็อาจยิ่งทำให้คนอื่นหมั่นไส้เธอได้ง่ายๆ

"ไหนๆจ้ะ ใครจะกล้าหมั่นไส้น้องรักของคุณพีค" ยิ่งพูดก็ยิ่งเหมือนยุ
ให้แต่้วพูด เธอทำที่ชะงอกหน้ามองหาจนสายสุดาสา่ยหน้าให้กับความเล่นใหญ่
นี้ "น่ารักอย่างใหม่ใครจะหมั่นไส้ได้ลงคอ"

แต่วั้นแตรระหว่างเหมือนใหม่กับโตโต้จนอีกฝ่ายถอดใจกลับไปร่วมวง
กับกนกพลเหมือนเดิม จากนั้นเธอก็ขงเครื่องตีมาให้เหมือนใหม่ใหม่เมื่อเห็นว่า
แก้วอีกฝ่ายพร่องลงไปมาก

"อะ ตีม่จ้ะจ้ะ แก้วนี้พี่ชงพิเศษเพื่อใหม่คนเดียวเลยนะ"

"ขอบคุณค่ะ พี่ตัวของใหม่น่ารักที่สุด"

"อะ อยู่เป็น"

สองสาวพูดหยอกล้อกันก่อนที่สายสุดาจะชวนทั้งสองคนชนแก้ว ก่อนหน้านั้นเหมือนใหม่คุยจนคอแห้งจึงยกดื่มไปหลายอีกเพราะเครื่องดื่มที่ตัวเองให้ได้กลิ่นแอลกอฮอล์น้อยมากจนเหมือนดื่มน้ำมะนาว

"ใช้ได้มั๊ย" แก้วถาม

"อร่อยดีนะคะ ไม่ขมเลย"

เหมือนใหม่ยิ้มขณะยกแก้วว้อดก้าที่มีมิคเซอร์เป็นน้ำสไปรท์ผสมน้ำมะนาวใส่น้ำแข็งขึ้นดื่มอีก ใครจะหาว่าเธอดื่มแบบเด็กน้อยเธอก็ไม่สนใจหรือ

"แหม! จะขมได้ไง แก้วนี้พี่ผสมว้อดก้านิดเดียวเอง รับรองว่าไม่เมาแน่นอน อะ ดื่มๆจ้ะ" แก้วชวนสายสุดากับเหมือนใหม่ชนแก้วอีก "ว่าแต่คุณพีคไปไหน พี่เห็นคุณภากลับไปแล้วนี่นา"

"นั่นดิ! ผมรอดวลเหล้ากับคุณพีคนานแล้วเนี่ย" กนกพลตะโกนเข้ามาวงมาเมาท์

"คุณรัตน์มาตามพีคไปคุยกับคุณภานี่คะ" เหมือนใหม่บอก

"เอ...ก็น่าจะคุยจบแล้วมั๊ย คุณภาถึงได้กลับไป แล้วทำไมคุณพีคยังไม่กลับมาอีกล่ะ ปกติไม่หายไปนานขนาดนี้นะ" แก้วพูดอย่างสงสัยและเป็นห่วงเจ้านายอย่างบอกไม่ถูก เพราะไม่รู้ว่าเขาเมาจนเผลอหลับไปแล้วหรือเปล่า "งั้นใหม่ไปดูคุณพีคหน่อยสิว่าเขาเมาหลับไปแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่หลับก็บอกคุณพีคหน่อยว่าพวกเราขอรอสุนัขกับคุณพีคอยู่ นี้อยังไม่ได้วยพรวันเกิดคุณพีคกันเลยนะ"

"แล้วทำไมต้องเป็นใหม่ด้วยล่ะคะ"

"เพราะใหม่เป็นคนเดียวที่ยังไม่เมาและใหม่เป็นน้องรักของคุณพีคไง"
แต่ด้วยใจเจ้าเล่ห์ เพราะหากปฎิภาณกำลังอารมณ์ไม่ดีหรืออยากอยู่

คนเดียว เป็นคนอื่นไปตามคงถูกดูอย่างไม่ต้องสงสัย แต่...ถ้าเป็นเหมือนใหม่
น้องรักของเขาก็คงจะไม่โดนอะไร

อย่างมากเขาก็แค่บอกให้อีกฝ่ายกลับมาสนุกกับเพื่อนๆ ต่อก็เท่านั้น

"ส่งใหม่ไปเป็นหน่วยกล้าตายซัดๆ เลย" หน่วยกล้าตายป่นอุบอบิ

"ถูกค่ะ! รีบไปรีบมานะคะหน่วยกล้าตาย"

เหมือนใหม่ทำหน้าที่มุ่มแต่ก็ยอมลงไปตามปฏิภาณแต่โดยดี ทว่าขณะที่
ก้าวไปยังห้องรับแขกเธอก็รู้สึกมีน้ตึรชะอย่างบอกไม่ถูก หญิงสาวจึงหยุด
ชะงักเล็กน้อยเพื่อเรียกสติ

ไหนพี่แต่บอกว่าผสมว้อดก้านิดเดียว

เหมือนใหม่คิดในใจแต่ก็นึกได้ว่าบางทีเธออาจจะนั่งนานเกินไปทำให้
มีอาการหน้ามืดก็เป็นได้ จากนั้นร่างบางก็รีบเดินตรงไปที่ห้องรับแขก แล้ว
เธอก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นว่าปฏิภาณกำลังนั่งตีมอยู่คนเดียว รอบตัวเขามี
ขวดเบียร์มากมายวางระเกะระกะจนไม่ต้องบอกเธอก็รู้ว่าเขาเมามาก

เห็นแล้วหญิงสาวก็ยิ่งคิดว่าปฏิภาณกับอรรีมาคงจะมีปัญหากัน พอ
อีกฝ่ายมาหาเขาแล้วอาจจะเคลียร์กันไม่ได้ เขาถึงได้ไม่กลับขึ้นไปสนุกกับ
พนักงานข้างบน แต่ไปชนเบียร์มาตีมคนเดียวในห้องนี้

"พี่พีคคะ คือ..." แม้จะลังเลใจว่าควรจะไปซัดจ้งหะการตีมของเขา
หรือไม่ แต่ในที่สุดเธอก็พูดออกไปจนได้ "ทุกคนเห็นว่าพี่พีคหายมานานแล้ว
ก็เลยให้ใหม่มาตามนะค่ะ"

ปฏิภาณซึ่งกำลังนั่งก้มหน้าอยู่ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวด้วย
สายตาดำๆ ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหา สายตาเขาเย็นชาและว่างเปล่า
จนเธอเดาไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไร

"ภา..."

ชายหนุ่มเรียกชื่อของอดีตคนรักขณะที่อ้อมแขนแข็งแกร่งวัดเรือนร่าง
ของเหมือนใหม่เข้าสู่อ้อมกอดจนเธอตกใจแทบทำอะไรไม่ถูก ร่างบางจึง

รีบยกมือขึ้นดันแผ่นอกกว้างเอาไว้เพื่อผลักไสเขาออกไป แต่ถึงแม้ชายหนุ่มจะเมามาก ทว่าเร็วแรงในตัวเขากลับดูเหมือนจะไม่ลดลงเลย

"ไม่ใช่หะคะ นี่ใหม่..."

หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบประโยค คนตัวสูงก็โน้มตัวลงมาใกล้แล้วกดริมฝีปากทาบทับลงบนริมฝีปากเธออย่างรวดเร็วราวกับว่าเขาไม่อยากจะยินถ้อยคำใดๆ จากปากเธออีกแล้ว

"อ้อ!"

เหมือนใหม่หอบหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ขณะที่กำมัดทูลงบนแผ่นอกกว้างเหมือนจะเรียกสติของปฏิภาณให้กลับมา ขณะเดียวกันเธอก็รู้สึกหน้ามืดสมองพร่าเลือน ร่างกายเหมือนจะไร้เรี่ยวแรงลงตื้อๆ

และไม่กี่วินาทีต่อมาสติของเธอก็ดับวูบไปจนไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีกเลย

ติด...ติด...

เสียงโทรศัพท์มือถือดังต่อเนื่องไม่หยุดทำให้เหมือนใหม่ต้องตื่นนอนอย่างไม่เต็มใจ เธอขี้ตาและปิดปากหาวด้วยความงัวเงียขณะที่อีกมือควานหาโทรศัพท์มือถือมากดรับสาย

เสียงนั้นก่อความรำคาญอย่างยิ่งเมื่อมันดังในตอนเช้าโดยไม่มีที่ท่าจะหยุด บวกกับอาการปวดศีรษะซึ่งน่าจะเกิดจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ค้างค้ำก็ยิ่งทำให้เธอหงุดหงิดมากขึ้น

ไม่รู้เมื่อคืนนี้แม่เห็นตอนที่เรามาเจอกันหรือเปล่า

หญิงสาวคิดอย่างไม่สบายใจเลย หากมารดาเห็นเธอเมาแถมกลับบ้านเธอกคงจะถูกท่านเทศนายนสงกรานตีปีหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย แน่ละ! ในเมื่อท่านได้ขึ้นชื่อเรื่องความหัวโบราณอย่างกับอะไรดี ขนาดเมื่อคืนเธอจะขอยู่ปาร์ตี้ที่บริษัทก็ยังไม่ยอมยกเหตุผลด้วยการซักแม่น้ำทั้งห้ามาอธิบาย

ใครๆ ต่างก็บอกว่า 'มธุริน' มารดาเธอเข้มงวดจนเกินไป เธออายุ ยี่สิบห้าปีแล้วไม่ใช่นักเรียน ม.ต้น ลักหน้อย ทำไมทำจนถึงได้เป็นห่วงและ ห่วงเธอนัก แต่เธอก็เข้าใจว่ามารดาถูกเลี้ยงมาในครอบครัวที่หัวโบราณและ เข้มงวดเช่นกัน อีกอย่างบิดาเธอก็เสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก ทำนจึง ต้องเลี้ยงเธอกับพี่สาวมาเพียงลำพัง การที่ท่านจะเป็นห่วงลูกสาวทั้งสองคน มากมันก็คือเป็นเรื่องธรรมดา

หมับ...

มือเรียวบางที่พยายามควานหาโทรศัพท์มือถือถือคว่ำหมับไปที่ 'สิ่งใด สิ่งหนึ่ง' แต่...ผิวสัมผัสนั้นไม่ใช่สิ่งของ ทว่าเป็นอะไรอุ่นๆ ซึ่งน่าจะเป็นส่วนใด ส่วนหนึ่งของสิ่งมีชีวิตมากกว่า!

"กรี๊ดดด"

วินาทีนั้นเหมือนไทม์รีเพลย์มือจากสิ่งนั้นแล้วกระเด็นตัวลุกขึ้นจาก เตียงราวกับกระแทกกับสปริงเช่นเดียวกับเจ้าของ 'ส่วนใดส่วนหนึ่ง' ที่เธอ คว่าหมับเข้าเมื่อครู่ก็เต็งตัวขึ้นมาจากเตียงเช่นเดียวกัน ถึงแม้เธอจะรู้สึก ได้ว่าสัมผัสผ่านเนื้อผ้า แต่ก็ยังอดขนลุกขนพองไม่ได้ยู่ดี

"พี่พีค!"

ร่างบางอุทานเป็นชื่อของคนที่อยู่บนเตียงเดียวกับเธอด้วยน้ำเสียง ตกใจสุดขีด เธอก็อยากขมเขาวว่าขนาดเพิ่งตื่นนอน ผมยู่เหงิงและซี้ได้แต่ จนไม่เป็นทรงก็ยงดูที่อยู่หรอกนะ แต่สถานการณ์ตอนนี้เธอขมไม่ลงจริงง เพราะมันเป็นเรื่องเหลือเชื่อยิ่งกว่าอยู่ในความฝันจนเธอต้องลองตบหน้าตัวเอง *ไม่ได้ฝัน แล้วพี่พีคมาอยู่บนเตียงเดียวกับเราได้ไง!*

เมื่อตบหน้าตนแล้วรู้สึกเจ็บ คนเพิ่งตื่นนอนก็มองร่างสูงตรงหน้าด้วย ท่าทีลนลานและดวงตาเบิกกว้าง สถานการณ์แบบนี้เธอเคยอ่านเจอใน นวนิยายและเห็นในละครหลายเรื่อง แต่ไม่เคยคิดว่ามันจะเกิดกับตัวเอง ปฏิภาณอยู่บนเตียงเดียวกับเธอ และเขานั่งมองเธอด้วยสีหน้าแตกตื่น

ไม่ต่างกัน!

เหมือนใหม่มองชายหนุ่มให้ชัดๆ อีกครั้งแล้วเพิ่งได้สติว่าร่างสูงเปลือย
ท่อนบนเผยแผ่นอกกว้างและกล้ามเนื้อสุดเช็ทซ์ที่ได้รับการดูแลมาอย่างดี
ส่วนท่อนล่างของเขามีผ้าห่มคลุมอยู่

ปละ...เปลือยงั้นหรือ!

หญิงสาวคิดแล้วเหงื่อตกทันที เธอกลืนน้ำลายไม่ลงคอ ตั้วชา และหัวใจ
เต้นแรงเมื่อนึกถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ แต่ในใจก็ภาวนาว่าขออย่าให้
มันเกิดเรื่องบ้าง เลย

ไม่อย่างนั้นมันคงนำพาเรื่องราวหุ่นายมาสู่ชีวิตเธอ และไม่มีทางที่
มันจะจบอย่างสวยงามเป็นแน่ เพราะเธอรู้ดีว่าระหว่างเธอกับเขามี 'เรื่องราว
บางอย่าง' ที่เป็นเสมือน 'กำแพง' คอยขวางไว้

"ใหม่!"

ชายหนุ่มเรียกชื่อคนตัวเล็กอย่างแปลกใจไม่แพ้กันราวกับว่าเขาเอง
ก็ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น และนั่นเหมือนจะดึงสติของเหมือนใหม่
ให้กลับคืนมาได้บ้าง

"พี่พีค...พี่พีคใส่เสื้อผ้าก่อนเถอะคะ"

เหมือนใหม่มีสีหน้าเหมือนอยากจจะร้องไห้ แต่ปฏิภาณรู้ว่าเธอกำลัง
พยายามกลั้นน้ำตาไว้ขณะกวาดสายตามองหาเสื้อผ้าของเขาจนลืมดูตัวเอง
และเมื่อเห็นมันหล่นอยู่บนพื้นเธอก็ทำท่าว่าจะรีบลงไปคว้ามันมาให้เขา ทว่า...
ชายหนุ่มก็รีบคว้ามือเธอเอาไว้ก่อนที่เธอจะลุกออกจากผ้าห่ม

"อะไร...อะไรคะ"

ร่างบางถามอย่างร้อนรนขณะพยายามดึงมือออกจากมือของชายหนุ่ม
ราวกับว่ามีมือเขาเป็นของร้อนที่เธอไม่อยากแตะต้องก็ไม่ปาน

"พี่พีคปล่อยใหม่ นะคะ"

"อย่าเพิ่งลุกไปไหน ใหม่ไปอยู่"

ปฏิภาณออกปากเตือนตรงๆ ไม่ใช่แค่เธอหรอกที่ไม่อยากเห็นเขา
ในสภาพล่อแหลม แต่เขาเองก็ไม่อยากเห็นเรื่อนร่างเธอในสภาพล่อแหลม
เช่นกัน

ปะ...ไปไหนหรือ!

เหมือนใหม่มัวแต่สนใจคนที่อยู่บนเตียงด้วยกันจนลืมดูตัวเอง เมื่อ
ชายหนุ่มเตือนเช่นนั้นเธอก็รีบกำมอมองแล้วเห็นว่าร่างกายที่นอนบนที่ไพล์พัน
ผ้าห่มมีเพียงเสื้อชั้นในเท่านั้น

หญิงสาวรีบดึงผ้าห่มขึ้นทันควัน ความอายทำให้ใบหน้าเธอแดงก่ำและ
ผิวกายขึ้นสีแดงระเรื่ออย่างควบคุมไม่ได้ แต่ตื่นมาบนเตียงเดียวกันก็ว่าแย่แล้ว
แต่นี้เธอยังแก้ผ้าต่อหน้าผู้ชายอีกหรือ

ตั้งแต่เกิดมาเหมือนใหม่ยังไม่เคยมีแฟนด้วยซ้ำ เรื่องสัมผัสหรือ
แตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามก็เกิดขึ้นกับเธอน้อยมาก เหตุการณ์นี้ทำให้
เธออับอายจนอยากจะร้องไห้จริงๆ

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น เมื่อคืนพี่พีคทำอะไรใหม่"

หญิงสาวพยายามทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก
เธอไปตามปฏิภาณที่ห้องรับแขกแล้วถูกเขาเข้าใจผิดคิดว่าเป็นออร์รัมา
จนคิดว่าเธอเข้าไปจูบ จากนั้นสติเธอก็ดับวูบไป

"ใหม่ทำอะไรไม่ได้เลย"

"พี่จะไปรู้หรือ พี่ตื่นที่หลังใหม่ด้วยซ้ำ"

ปฏิภาณพยายามทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ แต่เขาจำได้แค่ว่าออร์รัมา
มาบอกเลิก จากนั้นเขาก็นั่งตมอยู่คนเดียวในห้องรับแขก กระทั่งเห็นออร์รัมา
เดินกลับมาอีกรอบ เขาก็คว้าเธอเข้ามาจูบแล้วก็ทำอะไรไม่ได้เช่นกัน ที่แท้...
ออร์รัมาไม่ได้กลับมา แต่เขาเมามากจนคิดว่าเหมือนใหม่เป็นออร์รัมาหรือไม่!

"แล้วพี่พีคมาอยู่ในห้องใหม่ได้ไง"

"เช็กด้วย! นี่มันห้องนอนพี่...เราสองคนยังอยู่ที่บริษัท"

ปฏิภาณมองไปรอบห้องเพื่อให้เหมือนใหม่ดูให้ตึ๋ง ว่าทั้งสองคนอยู่ในสภาพห้องแบบไหน...ห้องนี้เป็นห้องนอนส่วนตัวของเขาซึ่งอยู่ในเรือนไทยหลังเล็ก เขามักจะค้างที่นั่นเวลาดูการตัดต่องานจนถึง

"ใหม่เองหะ ทำอะไรพีหรือเปล่า"

ปฏิภาณย้อนถามแม้จะพอรู้ว่าผู้หญิงอย่างเหมือนใหม่คงไม่ใจกล้าทำอะไรผู้ชายก่อน แต่เมื่อก็เธอก็ปลุกเขาด้วยการสัมผัส 'ส่วนนั้น' ของเขาแล้ว นึกแล้วชายหนุ่มก็ไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกยังไง เขาทั้งอายทั้งตกใจ เพราะเกิดมาเพิ่งเคยถูกปลุกให้ตื่นนอนด้วยการสัมผัส 'น้องชาย' เป็นครั้งแรก!

"พีพีคจะบ้าหรือ ใหม่จะทำอะไรพีพีคได้ไงเล่า"

หญิงสาวปฏิเสธด้วยใบหน้าแดงก่ำเหมือนจะร้องไห้ เธอไม่กล้าคิดเลยว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น และถ้ามารดารู้เข้าจะตำหนิเธอขนาดไหน

"พีก็แค่ถามดู! ใครจะไปรู้ว่าเราคิดอะไร ลู่งู เราก็มาจับของพีแบบนี้"

"ใหม่ไม่ได้ตั้งใจจะจับ...ของพีพีคสักหน่อย!"

เหมือนใหม่อธิบายด้วยความอับอายและกรุ่นโกรธที่เขาเอาแต่พูดถึงเรื่องนั้นอยู่ได้ แต่เธอก็หัวมับไปเจอ 'ของเขา' อย่างไม่ได้ตั้งใจ เธอก็เสียขวัญจะตายอยู่แล้ว

"ใหม่หามือถือของใหม่ต่างหาก จริงสิ! ก่อนหน้านี้มือถือใหม่ตั้งไม่หยุดแม่ต้องโทรหาใหม่แน่ๆ"

"แล้วใหม่เอามือถือไว้ไหน"

"ใหม่จำไม่ได้ค่ะ ใหม่บอกแล้วไงว่าจำอะไรไม่ได้เลย"

เหมือนใหม่บอกอย่างร้อนใจและหัวเสียสุดขีด ร่างบางพยายามค้นหาโทรศัพท์มือถือสุดชีวิต ปฏิภาณจึงช่วยเธอหาจนศีรษะของทั้งสองคนเกือบจะกระแทกกัน แล้วในตอนนั้นก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นอีกครั้งเมื่อลู่งูประตูห้องก็ถูกเปิดเข้ามาอย่างรุนแรงราวกับ 'จิ้งหะนรก'

"ยายใหม่!"

เสียงคันทูที่ตวาดมาจากประตูทำให้หัวใจเหมือนไหมแทบจะหยุดเต้น
วินาทีนั้นน้ำตาที่เคยสะกดกลั้นเอาไว้ไหลพรากลงมาทันที หญิงสาวรู้สึกเหมือน
มีสายฟ้าฟาดลงมากลางศีรษะก็ไม่ปาน

"แม่!!!"

เหมือนไหมตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูกเช่นเดียวกับผู้เป็นมารดาที่เหมือน
จะช็อกไปแล้วเพราะท่านไม่คิดเลยว่าลูกสาวผู้เรียบบร้อยอ่อนหวานที่ท่านเฝ้า
อบรมสั่งสอนจะอยู่บนเตียงกับผู้ชายในสภาพร่างกายเกือบเปล่าเปลือยเช่นนี้
ไม่ต้องบอกท่านก็รู้ว่าเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้นบนเตียงนี้บ้าง

"ยาย! ใหม! ทำไมทำตัวแบบนี้!"

มธุรินตะโกนอย่างสุดกลั้หลังจากพยายามปรับสภาพอารมณ์ให้เย็นลง
แล้ว แต่ยิ่งพยายามทำให้สงบมันก็ยิ่งกดดันจนในที่สุดท่านก็ต้องระเบิด
มันออกมา แล้วตรงเข้าไปหาลูกสาวที่นั่งตัวสั่นอยู่บนเตียง แต่จะไม่ให้ท่าน
โกรธได้ยังไงไหนเมื่อลูกสาวคนเล็กทำตัวไร้ยางอายเช่นนี้

ความจริงมธุรินอยากมาตามเหมือนไหมตั้งแต่เมื่อคืนแล้วเพราะอีกฝ่าย
ยังไม่กลับบ้าน แต่ 'เหมือนแพร' ลูกสาวคนโตห้ามไว้ อีกทั้งยังบอกอีกว่า
เหมือนไหมโตแล้ว ควรให้ห้องได้เรียนรู้ชีวิต และเธอก็เชื่อว่าเหมือนไหม
จะดูแลตัวเองได้ หากตอนเช้าเหมือนไหมยังไม่กลับบ้านค่อยไปตามหาจะ
ดีกว่า

มธุรินอดทนรออย่างร้อนรน กระทั่งตอนเช้าท่านก็ยังไม่เห็นลูกสาว
กลับบ้าน ทว่าสิ่งที่เห็นกลับเป็นรูปถ่ายของลูกสาวกับปฏิภาณนอนกอดกัน
อยู่บนเตียงในสภาพล่อแหลมซึ่งถูกส่งมาจากเบอร์โทรศัพท์ปริศนา มธุริน
ไม่ลังเลใจที่จะบุกไปตามถึงคฤหาสน์จิราภาคินทร์เพราะคิดว่าทั้งสองอยู่ที่นั่น

แต่คนบ้านนั้นบอกว่าปฏิภาณยังไม่กลับ ดูจากสภาพห้องนอนในภาพ
แล้วน่าจะเป็นห้องนอนที่บริษัท จากนั้นผู้ใหญ่ของบ้านจิราภาคินทร์ มธุริน
และเหมือนแพรก็ยกโขยงกันมาที่นั่นอย่างไม่รอช้า เพราะถ้าไม่มาก็กลัวว่า

มธุรินซึ่งกำลังใจร้อนราวกับไฟจะมาพังบริษัทของปฎิภาณจนราบเป็นหน้ากลองข้อหาที่เขาล่วงเกินเหมือนไหม และทุกคนแทบไม่อยากจะมาพบกับเหตุการณ์นี้เข้าจริงๆ

แม้จะทำใจมาลวงหน้า แต่มธุรินก็ยังทำใจยอมรับไม่ได้ยู่ดี

"แม่ให้แกมาทำงานนะ ไม่ใช่ให้มานอนกับผู้ชายอย่างนี้!"

มธุรินยังไม่ทันได้กระซอกตัวลูกสาว ปฎิภาณก็ขยับมาขวางไว้เพราะสงสารเหมือนไหมและกลัวว่าท่านจะโกรธจนทำร้ายเธอทั้งๆ ที่เขาก็ยังตกตะลึงและงุนงงกับสถานการณ์ในตอนนั้นมาก

"พอเถอะคะแม่ อย่าเพิ่งไว้วายเลยนะคะ"

เหมือนแพรรีบเข้ามาห้ามมารดาเพราะเสียงไว้วายของท่านทำให้นักงานแห่มายืนดูอยู่หน้าประตูห้องแล้วซุบซิบไปต่างๆ นานา เธอสงสารน้องที่กำลังตกเป็นขี้ปากชาวบ้านจนไม่รู้ว่าต่อไปจะทำงานที่นี่ได้อีกหรือไม่ และเพียงแค่นี้อีกฝ่ายก็อับอายแทบแทรกแผ่นดินหนีแล้ว

"พนักงานมามุงกันเต็มแล้วคะแม่ แค่นี้ก็ขายหน้าจะแย่แล้วคะ"

เหมือนแพรกระซิบมธุรินทำให้ท่านมองไปที่ประตูแล้วเห็นว่าพนักงานกำลังมองเข้ามาในห้องด้วยความอยากรู้อยากเห็นจริงๆ

เท่านั้นแหละ! มธุรินก็พยายามข่มอารมณ์ไว้อย่างยิ่ง แต่ดวงตาวาวโรจน์ยังมองปฎิภาณเหมือนอยากจะจับหัวเขา ส่วนเหมือนไหมที่กำลังหลบอยู่ด้านหลังชายหนุ่มก็ถึงกับน้ำตาไหลพราก เธออับอายจนไม่อยากจะโผล่หน้าออกไปพบเจอผู้คน เพราะรู้ว่าจะต้องถูกนินทาจนไม่มีขึ้นดีเป็นแน่

ส่วนปฎิภาณเองก็เริ่มจะตระหนกแล้วว่าหลังจากนี้...เรื่องคงไม่จบง่ายๆ ลำพังตัวเขาเองคงไม่เท่าไรเพราะเขาเป็นผู้ชาย อีกทั้งยังเคยรับมือกับเสียงซุบซิบนินทามาจนเคยชินแล้ว แต่เหมือนไหมเป็นผู้หญิง เธอจะเสียหายมากกว่าเขา แล้วไหนจะต้องถูกมารดาต่อว่าอย่างหนักอีก

"ผมว่าเราค่อยๆ พุดค่อยๆ จากันดีกว่านะครับ" ประวันวิทย์ออกโรง

เจรบ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้สอบถามความเป็นมาสักที อีกฝ่ายได้ฟังจึงพยายามรวบรวมสติแล้วปรับอารมณ์ให้เย็นลง

"คะ ฉันคิดว่าพวกเราคงต้องคุยเรื่องนี้กันอีกยาวแน่"

มธุรินบอกอย่างพยายามสะกดความโกรธไว้ก่อนจะมองหน้าเหมือนใหม่ และปฏิภาณด้วยสายตาเอาเรื่อง ในฐานะคนเป็นแม่... ท่านจะไม่ยอมให้ลูกสาวเสียหายหรือถูกใครครหานินทาแน่

ปฏิภาณทำอะไรกับลูกสาวของท่านไว้ก็ต้องรับผิดชอบ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)